ΕΤΟΣ Α΄. Αριθ. 17.— 1)14 Αὐγούστου 1909.

ΚΛΕΙΩ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

Εκδιδόμενον δὶς τοῦ μηνὸς

ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ

Τυπογραφεῖον ἡ «Μέλισσα»

Εκαστον φυλλάδιον Μεταλ. 8.

"Η ΑΓΚΥΡΑ"

ΕΛΛΗΝ, ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

Εγκεκριμένη διὰ Β. Διατάγματος τῆς 19 Ἰουλίου 1908

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ—Γραφεῖα Λεωφόρος Πανεπιστημίου 49.

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΙΑ ΤΑΣ ΙΔΙΩΦΕΛΕΙΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

5,000,000 ΦΡ. ΧΡ.

ΑΛΛΗΛΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΖΩΗΣ
ΒΙΠΙΒΙΩΣΕΩΣ
ΠΡΟΙΚΟΔΟΤΗΣΕΩΣ
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ
ΩΡΙΣΜΕΝΗΣ ΛΗΞΕΩΣ

ΤΑΜΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΞΕΩΝ
ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ ΙΣΟΒΙΟΣ
" ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΗ
" ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ

ΑΛΛΗΛΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑΙ ΚΑΙ ΑΓΡΟΤΙΚΑΙ

ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΟΙΝΩΝ ΚΤΗΝΩΝ

Προσεχῶς ΝΑΥΤΑΣΦΑΛΕΙΑΙ καὶ ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΙΔΙΩΦΕΛΕΙΣ

Πρακτορεῖα **εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀνατολῆς**

Γεν. Πράκτορες ἐν Σμύρνῃ ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗΣ καὶ ΛΕΩΝ
Γραφεῖα Οδὸς Εὐρωπαϊκὴ ἔναντι Ξενοπούλου

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

Κεφάλαιον μετοχικὸν καταβεβλημένον Δραχμαὶ 40,000,000
Αποθεματικὸν Δραχμαὶ 8,915.000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ : ἐν Αλεξανδρείᾳ, Καΐρῳ, Χαρτούμ, Λονδίνῳ, Κωνσταντινουπόλει (Γαλατᾶ-Σταμπούλ), Σμύρνῃ, Θεσσαλονίκῃ, Καβάλλᾳ, Πειραιεῖ, Πάτραις, Βόλῳ, Σύρῳ, Καλάμαις, Χανίοις, Ηρακλείῳ καὶ Ρεθύμνῳ.

ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Ἀγοροπωλησίαι Συναλλάγματος, ἔκδοσις ἐπιταγῶν καὶ πιστωτικῶν ἐπιστολῶν διὰ τὰς σπουδαιοτέρας πόλεις τῆς κόσμου.

ΑΓΟΡΑΙ ΚΑΙ ΠΩΛΗΣΕΙΣ

Λαχειοφόρων Ομολογιῶν καὶ παντὸς εἴδους χρεωγράφων.

Εἰσπράξεις τοκομεριδίων καὶ ἀσφάλειαι κατὰ τῶν ἀρτίων πάσης λαχειοφόρου Ομολογίας.
Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρεωγράφων, εἰς λογαριασμὸν τρεχούμενον.
» » ἐμπορευμάτων » »

Η Τράπεζα Αθηνῶν πληρόνει τόκον διὰ τὰς ἐν αὐτῇ καταθέσεις:
3 ο)ο διὰ καταθέσεις ὄψεως
3 1)2 ο)ο » » 6 μηνῶν
4 ο)ο » » ἑνὸς ἔτους
5 ο)ο » » δύο ἐτῶν καὶ ἐπέκεινα.

Η Τράπεζα Αθηνῶν χάριν τῶν οἰκογενειῶν, ὑπαλλήλων κτλ. δέχεται καταθέσεις ταμιευτηρίου πληρώνουσα τόκον 4 ο)ο.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ

Τόμος Αος	Εν Σμύρνη ἐτησία Λ. ὀθ. 1)2	Εντὸς τοῦ Κράτους Μετζ. 3	Εξωτερικοῦ Φρ. 15	ΕΤΟΣ Α΄.
ΑΡΙΘ. 17	» ἑξάμηνος » » 1)4	Εξάμηνος » 1 1)2	» ἑξάμηνος » 8	1 Αὐγούστου 1909

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ο ΠΑΤΗΡ

(συνέχεια καὶ τέλος)

Ἐπέρασαν χρόνια. Ὁ Φραγκῖσκος Τεσιὲ γερνοῦσε χωρὶς καθόλου ν' ἀλλάξῃ ἡ ζωή του.

Περνοῦσε τὴν ὕπαρξι τὴ μονότονη καὶ μαύρη τῶν ἀνθρώπων ποῦ ζοῦν μὲ τὴ πέννα χωρὶς ἐλπίδα καὶ προσδοκία.

Κάθε πρωὶ τηκώνονταν τὴν ἴδια ὥρα, περνοῦσε ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο, ἔμβαινε ἀπὸ τὴν ἴδια πόρτα στὸ ἴδιο γραφεῖο μπρὸς ἀπ' τὸν ἴδιο πορτιέρη, κάθονταν στὸ ἴδιο κάθισμα καὶ ἔκαμε πάντα τὴν ἴδια ἐργασία.

Ηταν μονάχος στὸ κόσμο, μονάχος τὴν ἡμέρα καὶ τὴ νύκτα μέσα στὸ σπῆτί του.

Οἰκονομοῦσε ἑκατὸ φράγκα τὸ μῆνα γιὰ νὰ γηρατειά του.

Κάθε Κυριακή, ἔκαμε ἕνα γῦρο στὰ Ηλύσια Πεδία γιὰ νὰ δῇ τὸ κόσμο ποῦ περνοῦσε χαρούμενος, τὰ ἁμάξια καὶ δρὸ εὔμορφες γυναῖκες.

Μιὰ Κυριακή, τυχαίως, ἀκολούθησε νέο δρόμο καὶ ἐμβῆκε στὸ πάρκο Μονσώ. Ητο αἴθριο καλοκαιριανὸ πρωΐ. Αἱ, κουβερνάντες καὶ αἱ μητέρες κάθουνταν κάτω ἀπὸ τὴς δενδροστοιχίες καὶ ἔβλεπαν τὰ παιδάκια ποῦ ἔπαιζαν μπροστά τους.

Εξαφνα ὁ Φραγκῖσκος Τεσιὲ ἐρρίγησε. Μιὰ γυναῖκα περνοῦσε κρατῶντας ἀπ' τὸ χέρι δυὸ παιδιά. Ενα ἀγόρι ἕως δέκα χρόνων καὶ ἕνα κοριτσάκι τεσσάρων. Ηταν ἐκείνη.

Επροχώρησε ἀκόμη κάμποσα βήματα, ἔπειτα ρίχθηκε σ' ἕνα κάθισμα, πνιγμένος ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Δὲν τὸν ἀνεγνώρισε. Τότε γύρισε, γιὰ νὰ τὴ δῇ ἀκόμη. Εἶχε καθίσει. Τὸ ἀγόρι κάθονταν δίπλα της ἥσυχα, ἐνῷ τὸ κοριτσάκι ἔπαιζε μὲ τὸ χῶμα. Ηταν ἐκείνη, βεβαιότατα ἦταν ἐκείνη. Εἶχε τὴν ἐπιβλητικότητα κυρίας πανδρευμένης, φοροῦσε ἕνα ἁπλούστατο φόρεμα, τὸ ὕφος της ἦταν σοβαρὸ γεμᾶτο ἀξιοπρέπεια.

Τὴν ἔβλεπε ἀπὸ μακρυὰ χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ τὴ πλησιάσῃ. Τὸ ἀγόρι σήκωσε τὸ κεφάλι του. Ὁ Φραγκῖσκος Τεσιὲ ἄνοιωσε τὸν ἑαυτό του νὰ τρέμῃ. Ηταν τὸ παιδί του χωρὶς ἀμφιβολία. Καὶ τὸ ἔβλεπε, καὶ τοῦ φάνηκε πῶς ἀνεγνώρισε τὸν ἴδιο

τὸν ἑαυτό του, ὅπως ἦταν σὲ μιὰ φωτογραφία πολλῶν χρόνων.

Στάθηκε πίσω ἀπὸ τὸ δένδρο καὶ ἐπερίμενε νὰ φύγῃ γιὰ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Τὴ νύκτα δὲν κοιμήθηκε. Η ἰδέα τοῦ παιδιοῦ πειότερο τὸν ἐνοχλοῦσε. Τὸ παιδί του! Ω! ἂς μποροῦσε νὰ βεβαιωθῇ. Μὰ πῶς;

Εἶδε τὸ σπῆτί της, ἐξέτασε κι' ἔμαθε πῶς πανδρεύθηκε ἕνα γειτονά της, τίμιο ἄνθρωπο, μὲ σοβαρὸ ἠθικό, ὁ ὁποῖος συγκινήθηκε ἀπὸ τὴ στενοχωριά της. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ξεύρων τὸ σφάλμα καὶ συγχωρῶν αὐτήν, εἶχε ἀναγνωρίσει, ὡς δικό του, τὸ παιδὶ τοῦ Φραγκίσκου Τεσιέ.

Κάθε κυριακὴ ἐρχόνταν στὸ πάρκο Μονσώ. Κάθε κυριακὴ τὴν ἔβλεπε, καὶ κάθε φορὰ μιὰ ἐπιθυμία τρελή, ἀχαλίνωτη τὸν ἔπιανε νὰ πάρῃ τὸ παιδί του στὴν ἀγκαλιά του νὰ τὸ γεμίσῃ ἀπὸ φιλιά, νὰ τὸ ἁρπάξῃ, νὰ τὸ κλέψῃ.

Ὑπέφερε φρικτὰ ἀπὸ τὴν ἄθλια μοναξιά του, ἄνοιωνε πῶς δὲν εἶχε κανένας κάποια ἀγάπη γι' αὐτόν· ὑπέφερε ἀπὸ φρικτὸ βασανιστήριο, σπαραζόντανε ἀπὸ πατρικὴ ἀγάπη, ἀπὸ στοργὴ ποῦ γεννήθηκε ἀπὸ τύψι, ἀπὸ ἐπιθυμία, ἀπὸ ζήλεια, ἀπὸ τὴν ἀνάγκη ἐκείνη ν' ἀγαπᾷ κανεὶς τὰ μικρὰ ποῦ ἡ φύσις ἔθεσε στὰ ἐντόσθια τῶν ὄντων.

Θέλησε νὰ κάνῃ μιὰ δοκιμὴ χωρὶς ἐλπίδα· ἐπλησίασε μιὰ μέρα καθὼς ἔμβαινε στὸ πάρκο καὶ τῆς εἶπε, στὴ μέση τοῦ δρόμου, κίτρινος καὶ μὲ χείλη ποῦ ἔτρεμαν:

— Δὲν μὲ γνωρίζετε;

Σήκωσε τὰ μάτια, τὸν εἶδε, ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ φρίκης, μιὰ κραυγὴ μίσους, ἔπιασε τὰ δυό της παιδιὰ ἀπὸ τὰ χέρια καὶ ἔφυγε ἐνῷ τὰ ἔσερνε ὀπίσω της.

Γύρισε στὸ δωμάτιό του γιὰ νὰ κλάψῃ.

Πέρασαν μῆνες. Δὲν τὴν ἔβλεπε πειά. Ἀλλ' ὑπέφερε μέρα καὶ νύκτα, ἔλιωνε ἀπὸ τὴ πατρικὴ ἀγάπη. Γιὰ νὰ φιλήσῃ τὸ παιδί του ἦταν ἕτοιμος νὰ σκοτωθῇ, νὰ σκοτώσῃ, νὰ κάνῃ τὰ πάντα, νὰ μὴ λογαριάσῃ τοὺς κινδύνους, νὰ μεταχειρισθῇ ὅλη τὴν αὐθάδεια.

Τῆς ἔγραψε. Δὲν τοῦ ἀπάντησε. Ἀφοῦ ἔγραψε εἴκοσι γράμματα κατάλαβε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐλπίζῃ πῶς μποροῦσε νὰ κινήσῃ τὸν οἶκτο.

Τότε ἔλκβε ἄπελπι ἀπόφασι, καὶ ἕτοιμος νὰ δεχθῇ σφαῖρα πυροβόλου ἐὰν ἦταν ἀνάγκη, ἔστειλε στὸ σύζυγό της τὲς λίγες αὐτὲς γραμμές:

«Κύριε,

Τὸ ὄνομά μου θὰ σᾶς προξενῇ βέβαια τὴ φρίκη. Μὰ εἶμαι τόσο ἄθλιος, βασανίζομαι τόσο ἀπὸ τὴ λύπη, ποῦ δὲν ἐλπίζω ἀπὸ κανένα παρὰ μονάχα ἀπὸ σᾶς.

Ενα πρᾶγμα σᾶς ζητῶ μόνο, μιὰ συνέντευξι δέκα λεπτῶν.

«Διατελῶ κτλ.».

Τὴν ἄλλη μέρα ἔλαβε αὐτὴ τὴν ἀπάντησιν:

«Κύριε,

«Σᾶς περιμένω τὴ τρίτη στὶς πέντε ὧρες».

*
* *

Ενῷ ἀνέβαινε τὴ σκάλα, ὁ Φραγκῖσκος Τεσιέ, ἐστέκετο σὲ κάθε πάτημα, τόσο ἡ καρδιά του κτυποῦσε. Μέσα στὸ στῆθός του μιὰ ταραχὴ βεβιασμένη, μιὰ ταραχὴ κρύφια καὶ δυνατή. Ἀνέπνεε μὲ ἀγωνία, ἐνῷ κρατοῦσε τὴ σκάλα γιὰ νὰ μὴ πέσῃ.

Στὸ τρίτο πάτωμα κτύπησε. Μιὰ κουβερνάντα ἄνοιξε. Ἠρώτησε:

— Ο κύριος Φλαμέλ;

— Εἶνε ἐδῶ κύριε, περάσετε.

Ηταν μόνος. Επερίμενε χάσκων, σὰν νὰ βρισκόντανε ἀνάμεσα σὲ καταστροφή.

Μιὰ πόρτα ἀνοίχθηκε. Ενας ἄνθρωπος ἐφάνη. Ηταν ὑψηλός, σοβαρός, λίγο χονδρός, μὲ μαῦρη ρεδιγκότα. Τοῦ ἔδειξε μὲ τὸ χέρι του ἕνα κάθισμα.

Ο Φραγκῖσκος Τεσιὲ κάθησε, ἔπειτα μὲ φωνὴ λαχανιασμένη:

— Κύριε...κύριε...δὲν ξέρω ἂν γνωρίζετε τὸ ὄνομά μου...ἂν γνωρίζετε...

Ο κ. Φλαμὲλ τὸν διέκοψε:

— Εἶνε περιττό, κύριε, γνωρίζω. Η σύζυγός μου μοῦ μίλησε γιὰ σᾶς.

Εἶχε τὴν ἀξιοπρέπεια ἀνθρώπου ἀγαθοῦ ὁ ὁποῖος θέλει νὰ φανῇ σοβαρός, καὶ τὸ μεγαλεῖο τιμίου πολίτου.

Ο Φραγκῖσκος ἐπανέλαβε:

— Λοιπόν, κύριε, πεθαίνω ἀπὸ τὴ λύπη, ἀπὸ τὴ τύψι τῆς συνειδήσεώς μου, ἀπὸ τὸ αἶσχος. Καὶ θέλω μιὰ φορά, μόνο μιὰ φορὰ νὰ ἐναγκαλισθῶ... τὸ παιδί...

Ο κ. Φλαμὲλ σηκώθηκε, ἐπλησίασε στὴ θερμάστρα καὶ κτύπησε τὸ κουδουνάκι. Η κουβερνάντα φάνηκε, τῆς εἶπε:

— Φώναξε τὸ Λουδοβῖκο.

Εβγῆκε. Εμειναν ὁ ἕνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, χωρὶς νὰ μιλοῦν γιατὶ δὲν εἶχαν πειὰ τίποτα νὰ ποῦν, ἐπερίμεναν.

Καί, ἔξαφνα, ἕνα μικρὸ ἀγόρι ἕως δέκα χρόνων, ρίχθηκε μέσα στὴν αἴθουσα καὶ ἐπῆγε σ' ἐκεῖνον ποῦ νόμιζε γιὰ πατέρα του. Αλλὰ στάθηκε, σαστισμένος, γιατὶ ἔβλεπε ἕνα ξένο.

Ο Φλαμὲλ τὸ φίλησε στὸ μέτωπο, ἔπειτα τοῦπε:

— Τώρα πέσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ κυρίου, ἀγαπητό μου.

Καὶ τὸ παιδὶ προχωροῦσε συνεσταλμένο γιατὶ βλεπε τὸ ξένον ἐκεῖνον.

Ο Φραγκῖσκος σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά του. Αφῆκε νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια του τὸ καπέλο του, ἕτοιμος νὰ πέσῃ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος. Καὶ ἔβλεπε τὸ παιδί του.

Ο κ. Φλαμὲλ ἀπὸ ἀβρότητα, γύρισε κι' ἔβλεπε ἀπ' τὸ παράθυρο στὸ δρόμο.

Τὸ παιδὶ περίμενε σαστισμένο. Ἔπιασε τὸ καπέλο καὶ τὸ ἔδωκε στὸ ξένον. Τότε ὁ Φραγκῖσκος τὸ ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ ἄρχισε νὰ τὸ φιλῇ σὰν τρελὸς εἰς ὅλο τὸ πρόσωπο, στὰ μάτια, στὰ μάγουλα, στὸ στόμα, στὰ μαλλιά.

Τὸ παιδὶ ἀγριεμμένο ἀπὸ τὸ χαλάζι αὐτὸ τῶν φιλιῶν, προσπαθοῦσε ν' ἀποφύγῃ τὴ μανία τοῦ ξένου, ἐγύριζε τὸ κεφάλι, ἀπεμάκρυνε μὲ τὰ μικρά του χεράκια τὰ λαίμαργα χείλη τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου.

Αλλ' ὁ Φραγκῖσκος Τεσιέ, ἀπότομα τὸ ἔθεσε πάλι στὴ γῆ. Εφώναξε:

— Χαίρετε! Χαίρετε!

Καὶ ἔφυγε σὰν κλέπτης.

Guy de Maupassant.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ο Τούλλιος Τζιορτάνα ἀπέστειλεν ἐξ Αθηνῶν πρὸς τὸ «Βῆμα» τῆς Ρώμης τὰ ἑξῆς:

«Οἱ Ελληνες εἶνε λαὸς μελαγχολικός. Τὸ πρόσωπόν του εἶνε πάντοτε κατηφές, αἱ λέξεις του πάντοτε σοβαραί, ἐνῷ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἑλληνίδων διαφαίνεται διαρκῶς μία βαθεῖα θλῖψις.

Η χαρὰ τοῦ μειδιάματος φαίνεται ὅτι ἐλλείπει ἀπὸ τὴν κοινωνικὴν ζωὴν τῶν ἀπογόνων τοῦ Περικλέους. Εδῶ δὲν ὑπάρχουσιν ἑορταί, κατὰ τὰς ὁποίας νὰ ἐκχύνεται ἡ ψυχὴ τοῦ πλήθους εἰς τὰς ἐκδηλώσεις τῆς εὐθυμίας, αἱ ὁποῖαι δίδουν τοσοῦτον θέλγητρον εἰς τοὺς μεσημβρινοὺς λαούς.

Ακόμη καὶ εἰς τὰς πλατείας, εἰς τὰ θέατρα καὶ εἰς τὸν περίπατον τοῦ Ζαππείου, ὅπου ὁλόκληροι αἱ Αθῆναι συρρέουν διὰ νὰ θαυμάσουν τὸν ἥλιον δύοντα καὶ καλύπτοντα διὰ χρυσοῦ τὰ Μέγαρα καὶ ἔπειτα τὰ βουνὰ τῆς Αἰγίνης καὶ τῆς Αργολίδος καὶ χρωματίζοντα καὶ περιζώνοντα τὴν Ακρόπολιν μὲ στέμμα βιολέττας, ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς κήπους τῆς Κηφισσιᾶς, οἱ ὁποῖοι ὑπενθυμίζουν τοὺς κήπους τῶν Βερσαλλιῶν, ὅπου ἐπίσης τὸ πλῆθος συρρέει πυκνόν, δὲν εἶδον ποτὲ νὰ ἐκδηλοῦται καὶ νὰ κυριαρχῇ ἡ χαρὰ μὲ τὴν ἐνδόμυχον ζωήν της καὶ τὴν λήθην τοῦ βίου.

Πάντοτε ὑπάρχει κάτι τι, τὸ ὁποῖον βασανίζει τὰς ψυχάς. Εὰν ἀκουσθῇ γέλως τις, οἱ διαβάται στρέφουν τὰ πρόσωπά των μὲ ἔνδειξιν μομφῆς, καὶ ὁ γέλως καταπνίγεται ἀμέσως.

Αλλὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς οἱ Ελληνες εἶνε περισσότερον μελαγχολικοὶ παρὰ ποτέ. Τοῦτο δὲν ὀφείλεται μόνον εἰς τὴν Κρήτην, ἡ ὁποία καθημερινῶς ἀπομακρύνεται, οὔτε εἰς τὰς ἀπειλὰς τῆς Τουρκίας καὶ τὰς ἀθλιότητας τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς κυβερνητικῆς κρίσεως.

Η μελαγχολία προέρχεται ἀπὸ τὸ αἴσθημα τῆς ἐξαφανίσεως τῶν προγονικῶν ἀρετῶν. Εἶνε μελαγχολία ζωηρῶν ἐπιθυμιῶν ἀλλὰ καὶ ἀπραγματοποιήτων. Εἶνε ἡ ποινὴ τοῦ Προμηθέως μὲ τὴν τοῦ Ταντάλου συνηνωμέναι εἰς ἕν.

«Δὲν γνωρίζομεν πλέον νὰ πολεμῶμεν, μοὶ ἔλεγεν ὁ ἀνεψιὸς ἥρως τοῦ ἀγῶνος τῆς ἀνεξαρτησίας. Τὰ δύο τρίτα τῶν Ελλήνων εἶνε ἔξω τοῦ βασιλείου, διατελοῦντες δοῦλοι, καὶ ἠναγκασμένοι νὰ ἐξασκοῦν τὰ ἐπαγγέλματά των ὑπὸ τὴν συνεχῆ ἀπειλὴν τῆς δημεύσεως. Πρέπει νὰ τὸ γνωρίζετε. Οἱ χωρικοὶ τῆς Ηπείρου π. χ. εἶνε δοῦλοι.

Τώρα μάλιστα περισσότερον ἀπὸ πρότερον, διότι ὁ Αβδοὺλ Χαμὴτ εἶχε τὸν σεβασμὸν διὰ τὰς ἐθνικότητας. Τὸ βασίλειον, ἡ μόνη ἑστία τῶν ἐλευθέρων Ελλήνων ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ἰσχυρὸν στρατὸν καὶ οἱ λιμένες τῶν νήσων των ἔπρεπεν ὅλοι νὰ εἶναι κεκαλυμμένοι ἀπὸ ναυστάθμους. Αὐτὰ τὰ τρία ἑκατομμύρια τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι εὐδοκιμοῦν ἀπὸ τὸν σταυρόν, οἱ ὁποῖοι πλουτοῦν καὶ ἀποστέλλουν τὰ πλοῖά των εἰς ὅλας τὰς θαλάσσας καὶ οἱ ὁποῖοι ἐπωφελοῦνται τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ὀδύνης τῶν μακρὰν ἀδελφῶν των, δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχουν παρὰ μίαν καὶ μόνην σκέψιν. Αἱ προσπάθειαί μας εἶναι ἐφήμεροι. Αρκεῖ ἡ Τουρκία νὰ κατορθώσῃ νὰ ἔχῃ καταδρομικόν τι, ἵνα μὲ τὸν πρῶτον πόλεμον ὅλον τὸ ἐμπορικὸν ναυτικόν μας, τὸ ὁποῖον φθάνει τὰ δύο τρίτα τοῦ ἰδικοῦ σας, ἐξαφανισθῇ.

Οἱ Τοῦρκοι στεροῦνται ναυτῶν. Εστεροῦντο πάντοτε, ἀλλὰ μὲ τὸν νέον νόμον περὶ στρατολογίας θὰ ἔχουν Ελληνας ὡς ναύτας, τουτέστι ἀνθρώπους γεννηθέντας εἰς τὸ ὕδωρ.

Καλλίτερον, καλλίτερον, ὅπως εἰς τὰ ἔτη τῆς ἀνεξαρτησίας, νὰ ριψοκινδυνεύσωμεν τὰ πάντα καὶ νὰ ἤμεθα οἱ μεγαλοπρεπεῖς τολμητίαι ὅπως οἱ ναυτικοὶ τῶν Ψαρῶν καὶ τῶν Σπετσῶν οἱ θέλοντες νὰ νικήσουν ἢ νὰ ἀποθάνουν. Εἴμεθα ἀκόμη οἱ ἔγγονοι τοῦ Κανάρη, τοῦ Μπότσαρη, τοῦ Μιαούλη, τῆς Μπουμπουλίνας καὶ τῶν γυναικῶν τοῦ Σουλίου, ἢ εἴμεθα οἱ σηπόμενοι εἰς τὸ καφενεῖον, χασμώμενοι εἰς τὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα, οἱ ἐνδίδοντες εἰς ὅλα τὰ ἐλαττώματα τοῦ πλούτου, τῆς πολυτελείας;»

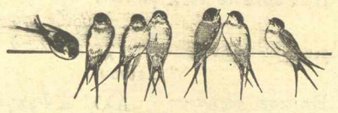

ΕΝΑ ΒΡΑΔΥ

Γιὰ εὐγνωμοσύνη σὲ μιὰ γλυκειὰ παρηγορήτρα.

Τὶ ὄμορφες ἐνθύμησες μ' ἄφισ' ἐκειὸ τὸ βράδυ,
Ποῦ κάθε λόγος σου, γλυκὸς σὰ μυρωμένο χάδι,
Πονετικὰ βαλσάμωνε τοῦ στήθους μου τὸν πόνο.
καὶ ξέχασα τῆς πίκρες μου γιὰ ἕνα βράδυ μόνο...

Μὲ τὴ θερμή σου τὴ ματιὰ σὰν γύρισες καὶ μ' εἶδες,
Σκορπίσαν τὰ ματάκια σου ὁλόχρυσες ἀχτῖδες.
Κ' ἐκεῖνο τὸ χαμόγελο στ' ὁλόγλυκό σου στόμα,
Τὴν ὥρα τοῦ θανάτου μου θὰ τὸ θυμοῦμ' ἀκόμα!

Σὰν ὄνειρο μαγευτικὸ νυχτιᾶς χαριτωμένης,
Νεράϊδα μου πεντάμορφη μέσα στὸ νοῦ μου μένεις.
Ἀφῆστε νὰ ὀνειρεύωμαι, ὄχι μὴ μὲ ξυπνᾶτε!
Γιὰ τέτοια ὄνειρα κανεὶς αἰώνια κοιμᾶται.

Ἤθελα σκλάβος νά μουνε παντοτεινὰ σιμά σου
Νάχω ἰσόβια δεσμὰ τὰ καστανὰ μαλλιά σου.
Μὰ ὅλα, ὅλα πέρασαν.. καὶ ψιθυρίζω τώρα!
Τὴν Εὐτυχία γνώρισα μονάχα γιὰ μιὰ ὥρα!

Σμύρνη ΣΥΛΒΙΟΣ

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΕΡΜΗΝΕΥΩΝ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΠΡΟΣ ΜΥΡΤΑΛΗΝ ΤΗΝ ΕΤΑΙΡΛΝ

...— Αλλ' εἰπέ μου τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς σου φίλη. Μήπως ἔχεις ἀνάγκην συμβουλῆς τινος;

— Ναί, διδάσκαλε.

— Καὶ περὶ τίνος;

— Περὶ τοῦ ἔρωτος.

— Περὶ τοῦ ἔρωτος! ἀνεφώνησεν ὁ φιλόσοφος, ὑψῶν τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν οὐρανόν.... Ἀλλ' ὁ ἔρως εἶνε τὸ ἀντικείμενον ἐκεῖνο, πρὸ τοῦ ὁποίου ἡ φιλοσοφία καταρρέει. Μοῦ εἶνε εὐκολώτερον νὰ σοῦ ἐξηγήσω τὴν ἀρχὴν τῆς ζωῆς, τὴν οὐσίαν τῆς ψυχῆς, τοὺς μυστηριώδεις νόμους, οἵτινες κυβερνῶσι τοὺς κόσμους μεταχειριζόμενος ὅλας τὰς συλλογιστικὰς μεθόδους παρὰ νὰ ἑρμηνεύσω τὸν ἔρωτα Μὰ τὴν Ἰσιδα... ἢ εἶσαι πολὺ ἀφελὴς ὦ φίλη ἢ ἀστεΐζεσαι!... Περὶ ἔρωτος οὐδεὶς γνωρίζει οὐδὲ δύναται νὰ εἴπῃ ὡρισμένον τι, ἐκτὸς ἂν εἴπῃ ὅ,τι ὁ γηραιὸς ἡμῶν Αἴσωπος: «Ἔρως εἶνε ὅ,τι ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν κάλλιστον ἅμα καὶ χείριστον». Ὁ ἔρως εἶνε κάτι μὴ ἁπτόν, μὴ αἰσθητόν, ἀκατανόητον, τοῦ ὁποίου ὁ χαρακτὴρ εἶνε νὰ μᾶς διαφεύγῃ, ὅταν νομίζωμεν ὅτι τὸν κρατῶμεν καὶ νὰ μᾶς δεσμεύῃ, ὅταν φανταζόμεθα ὅτι τὸν ἀπεφύγαμεν. Ὁ ἔρως, φίλη, ὁ ἔρως ἐξηκολούθησεν ἐξαπτόμενος ὁ φιλόσοφος, ἡ θεμελιώδης αὕτη ἀρχὴ τῆς ἀνθρωπότητος πάσης, ἡ ἄγνωστος αὕτη δύναμις, ὁ ἀνεξάντλητος οὗτος καὶ θαυμάσιος δημιουργὸς, ὁ καὶ τῶν Θεῶν ἰσχυρότερος, ἐπειδὴ καὶ οὗτοι ὑπήκουσιν αὐτῷ, ὡς θνητοί... ὁ ἔρως, εἰς ὃν ἡ φύσις ἔδωκε μηχανισμὸν τόσῳ ἁπλοῦν ἀλλ' ἐν ταὐτῷ καὶ τόσῳ πολύπλοκον, ὥστε νὰ εἶνε προσιτὸς εἰς τοὺς σοφοὺς καὶ εἰς τοὺς μωρούς...ὁ ἔρως... εἶνε αἴνιγμα ἄλυτον, αἴνιγμα, ὅπερ συγχίζει τὰς φρένας, αἵτινες ζητοῦσι νὰ ὑποκλέψωσι τὸ μυστικόν του... Ὁ ἔρως εἶνέ τι ὅπερ μᾶς πληροῖ χαρᾶς πάντοτε νέας, ὅταν τυφλῶς ἀφιέμεθα αὐτῷ καὶ ἀκολουθῶμεν τὸ φυσικὸν ἔνστικτον, παρῳδοῦντες τὸ λογικὸν καὶ τὴν ἠθικήν...Αλλ' ἂς ἀφήσωμεν τὰς ματαίας συζητήσεις. Εἶπέ μου σαφέστερον, ὦ φίλη τί ζητεῖς νὰ μάθῃς παρ' ἐμοῦ;

— Διδάσκαλε, τί πρέπει νὰ πράξῃ μία γυνὴ διὰ νὰ ἀγαπηθῇ παρ' ἀνδρός, ὅστις δὲν τὴν ἀγαπᾷ;

— Ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἶνε συγγενὲς πρὸς τὸν ἔρωτα, ὦ Μυρτάλη, διότι ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν οὗτος δὲν αἰσθάνεται ἔρωτα, εἶνε βαθυτέρα τῆς ἀβύσσου, σκληροτέρα τοῦ βράχου καὶ πυκνοτέρα τοῦ σιδήρου. Μὴ ζητῇς λοιπὸν τὸ ἀδύνατον. Βραχὺς καὶ πολύτιμος εἶνε ὁ χρόνος τῆς εὐτυχίας, τὸν ὁποῖον μᾶς ἔδωκαν οἱ Θεοί, καὶ ἂν ἀγαπᾷς τὸν ἄνδρα... λησμόνησέ τον ἢ προσπάθησε νὰ τὸν λησμονήσῃς!

Εἰδύλλιον τῶν ἀγρῶν.

— Ἀλλὰ δὲν τὸν ἀγαπῶ.

— Ποῖον τότε τὸ ἐνδιαφέρον σου;

— Επεθύμουν μόνον νὰ μὲ ἀγαπήσῃ.

— Ἄρα τὸν ἀγαπᾷς.

— Ὄχι, ὄχι... ποτέ! ἀπεκρίθη ἡ Μυρτάλη μετ' ὀργῆς.

Αλλ' ὁ Σωκράτης μειδιῶν μειδίαμα οἴκτου καὶ εἰρωνείας μεστόν, καὶ σείων τὴν κεφαλήν, προσέθηκε:

— Αντίθετος πάντοτε θὰ εἶνε ἡ φιλοσοφία πρὸς τὸ λογικὸν τῶν γυναικῶν. Εἰς μάτην ἐπιδεικνύεις ὀργήν, φιλτάτη μου. Τὸν ἀγαπᾷς...καὶ τὸν ἀγαπᾷς παραφόρως. Πίστευσέ με καὶ ὕπαγε νὰ προσφέρῃς περιστερὰν εἰς τὴν Αφροδίτην, διότι θυματα δὲν κάμνουν παρὰ μόνοι οἱ Θεοί!

ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ ΜΟΥ

Ο ΑΔΙΚΟΘΑΝΑΤΟΣ

Βράδυ Κυριακῆς. Οἱ χωρικοὶ μαζωμένοι 'στὸν αὐλόγυρο τῆς Ἐκκλησιᾶς 'μιλούσαμε.

Εἷς γέρως ἀπ' τὴ συντροφιά μας ἦταν ἱστορία ζωντανή· μποροῦσε νὰ κρατήση τὸν ἄνθρωπο ἕνα μερόνυκτο καὶ νὰ τοῦ λέη ὅλο νὰ τοῦ λέει ἱστορίαις.

'Απὸ ὁμιλία σ' ὁμιλία ἦρθ' ὁ λόγος γιὰ τὸν Ταξιάρχην τοῦ Βαθιοῦ καὶ γιὰ τὰ μεγάλα πανηγύρια ποῦ τὰ περασμένα χρόνια γίνονταν ἐκεῖ κάτω.

Τοῦ γέρου ἡ ὄψι ἤλλαξε ἀμέσως· ἐν ᾧ πρῶτα δὲν ἔδινε προσοχὴ στὰ ὅσα λέγανε, τώρα μὲ μάτια ὀρθάνοικτα μᾶς ἀκούει σὰ νὰ περίμενε νὰ θυμηθῇ ἀπ' τὰ λόγια μας κάτι ποῦ εἶχε ξεχασμένο.

— Καὶ πόσο βαστούσανε αὐτὰ τὰ πανηγύρια Μπάρμπα-Τζανῆ; ἠρώτησε τὸ Γέρω.

— Παιδάκι μου, κι' ἐγὼ δὲν θυμοῦμαι ξέρω μόνο πῶς στὰ νειάτα μου 'πρόσμενα σὰν τρελλὸς τὴν ἡμέρα τοῦ Ταξιάρχη γιὰ νὰ πάω νὰ χορέψω μὲ τῆς νειὲς τοῦ χωριοῦ μας· μὰ ἦταν κι' ὤμορφες ἐκεῖνα τὰ χρόνια ἡ γυναῖκες γιατὶ δὲν χαλοῦσαν τὴν κορμοστασιά τους καὶ τὴ μούρη τους μὲ τὰ γιατρικὰ ποῦ φέραν οἱ Φράγκοι ἀπὸ τὴν Φραγκιά.

Κάθε χρόνο θαρροῦσα πῶς θὰ πάθω κακὸ μεγάλο ἂν δὲν πήγαινα, μὰ ὕστερα μούτυχε κάτι ποῦ μὲ ἔκαμε νὰ μὴ ξαναπατήσω στὸ πανηγῦρι, καὶ τώρα ἀκόμα σὰν πάω γιὰ τῆς ἐλῆὲς στὸ Βαθὺ ἀνατριχιάζω.

Καὶ χωρὶς νὰ χάση καιρὸ ἤρχισε νὰ μᾶς διηγεῖται τὴν ἀκόλουθη ἱστορία.

Καθὼς σᾶς εἶπα προτήτερα ὅλα τὰ καινούργια βλαστάρια τῆς Σίφνος μαζωνούντανε στοῦ Βαθιοῦ τὸ μεγάλο πανυγῆρι. Σὰ νειὸς ποῦ ἤμουνα κι' ἐγὼ καλορεγόμουνα μιὰ γαλανὴ ποῦ σὰν τὴν ἔβλεπα ἔχανα τ' αὐγὰ μὲ τὰ καλάθια καὶ δὲν ἤξερα νὰ τῆς πῶ οὔτε μιὰ καλημέρα. Ἐκείνη τὴ χρονιὰ εἶχε καταιβῇ στὸ Βαθὺ καὶ ὁ ἀδερφός μου ὁ Κωστῆς ὁ ἀδικοθανατισμένος. Μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ Ταξιάρχη χωρὶς νὰ λογαριάζωμε τὴ βαροχειμωνιὰ τοῦ Νοέμβρη χορεύαμε καὶ λέγαμε ὅτι κατέβαινε στὸ νοῦ μας.

Ἐγὼ εἶχα γείνῃ σὰν τρελλὸς γιατὶ ἐκείνη τὴ βραδειὰ εἶχα πῇ ἕνα δυὸ λόγια στὴν ἀγάπη κι' εἶχα χορέψει μαζύ της στὸ μπάλο.

Θαρροῦσα πῶς δὲν εἶμαι 'γὼ θαρροῦσα πῶς ὅ,τι ἔβλεπα ὅτι ἄκουγα ἦταν ψέμματα.

*
* *

Η πούλια ἦταν ἀνεβασμένη ψηλά. Θᾶταν περασμένα τὰ μεσάνυχτα, ὅταν μὲ φώναξεν ὁ ἀδερφός μου ὁ Κωστῆς ὄξ ἀπ' τὸ χορὸ κι' μοῦπε πῶς εἶνε καιρὸς νὰ φύγωμε καὶ νὰ πᾶμε στὴν Βερισίνη καὶ νὰ πάρωμε τὸ μουλάρι μας ποῦταν παρατημένο στὸ βουνὸ γιὰ βοσκάδα, γιὰ νὰ τὄχωμεν τὸ πρωὶ 'στὸ μεροκάματο. Καθὼς γύρισα καὶ εἶδα τὴ σκοτεινιὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὴ βαρειὰ συννεφιὰ τοῦ Νοέμβρη δὲν ξέρω γιστὶ ἀνατρίχιασα καὶ σφάλιξα τὰ μάτια μου γιὰ νὰ μὴ βλέπω.

— Δὲν ἔρχομαι εἶπα τοῦ ἀδερφοῦ μου, ἡ ὥρα ποῦ εἶνε φοβοῦμαι.

Ηταν καλλόγνωμος ὁ ἀδερφός μου καὶ δὲν ἤθελε νὰ μοῦ χαλάση τὴν καρδιά.

— Καλὲ πάω γὼ στὴ Βερισίνη, ἔχω ὅμως τὴν ἔγνοιά σου νᾶσαι τὴν αὐγὴ στὸ μεροκάματο.

— Καλὰ τοῦ εἶπα γώ.

Κι' ἔφυγε ὁ ἄμοιρος γιὰ τὴ Βερισίνη.

Ὦ Θεέ μου, σὰ ξοναβγῆκα πῶς μοῦ φάνηκε ὁ κόσμος! Σκοτεινιὰ παντοῦ, τῆς θάλασσας ὁ βρόντος ποῦ ξεσποῦσε στὰ βράχια μοῦ φαίνουνταν σὰν φωνὴ ἀγριεμένου θηριοῦ καὶ ὁ ἀφρός της σὰν ἀφρὸς ἀπὸ στόμα σκυλιοῦ λυσσασμένου. Εγύρισα καὶ εἶδα κατὰ τὸν ἀνήφορο ποῦ πάει στὴ Βερισίνη καὶ μοῦ φάνηκε πῶς ἐκεῖ κατὰ τὴ Βίγλα εἶδα ἕνα μαῦρο πρᾶγμα σὰ σκυλὶ ποῦ τάραζε τὸ χῶμα τοῦ χωραφιοῦ μας. Ανατρίχιασα· τ' αὐτιὰ βούξαν θάρρεψα πῶς θὰ πέσω νεκρός.

Ὅλος ὁ ντουνιᾶς, μοῦ φάνηκε, πῶς ἐγύρισε τ' ἄνω κάτω· τὰ βουνά, νόμισα, πῶς ξαπολοῦν τὰ γκρεμνά τους ἀπὸ τῆς πιὸ ψηλὲς κορφαίς των κατ' ἀπάνω μου.

Τέτοιο κακὸ δὲν τὸ ξανάπαθα.

Γύρισα πίσω στὸ πανηγῦρι χωρὶς νὰ μὲ δοῦνε καὶ πῆγα νὰ ζεστάνω τὸ παγωμένο κορμί μου σὲ μιὰ γωνιὰ ποῦ ἔκαιγε.

'Απ' τὴ ζάλη μου εἶχα ξεχάση καὶ τὴν καλή μου καὶ τὸ πανηγῦρι.

Ξεχασμένος, βυθισμένος σὲ ὄνειρα μαῦρα ἐπέρασα σὲ μιὰ γωνιὰ τὴν ἀποδέλοιπη νύχτα.

*
* *

'Απ' τὴν ἀνατολὴ εἶχε ἀρχίσει νὰ χαράζη ἡ αὐγή· ἡ πούλια ἔγερνε νὰ βασιλέψη.

Κατάλαβα πῶς δὲν θ' ἀργήση νὰ ξημερώση κι' ἐξεκίνησα γιὰ τὸ χωριό.

Τὴν ὥρα ποῦφευγα μεῦδωκε μιὰ σπαθιὰ μὲ τὰ μάτια της ἡ ἀγάπη μου ποῦ δὲ θὰ τὴ ξεχάσω.

Ἔτσι ζαλισμένος καθὼς ἤμουνα, διασκέλισα τὰ βράχια, καὶ πέρασα τὰ βουνὰ καὶ τὰ ποτάμια τόσο γρήγορα ποῦ κ' ἐγὼ δὲ ξέρω σὲ πόση ὥρα ἔφτασα στὸ χωριό.

Ἅμα ἔφτασα στὴ Βερισίνη, ἐβούρκωσε ἡ καρδιά μου τόσο ποῦ χωρὶς νὰ τὸ θέλω ἄφησε ἕνα βαθὺ ἀναστέναγμα.

Ἤπια νερὸ ἀπὸ τὴ φλέβα κι' ἔφυγα.

*
* *

Στὸ χωριὸ σὰν ἔφθασα μ' ἐκύτταζαν οἱ γειτόνοι μὲ ματιὲς παράξενες. Κάτι κρυφὰ μιλοῦσαν συναμεταξύ των.

Μὲ δυὸ σκελιὲς ἔφτασα στὸ σπῆτι.

Ἄχ! παιδιά μου εἶνε σαράντα χρόνια περασμένα ἀπὸ τότε κι' ἀκόμα σὰν τὸ θυμηθῶ μαυρίζει ἡ καρδιά μου.

Ὁ λεβέντης ὁ ἀδελφός μου ξαπλωμένος σ' ἕνα νεκροσέντουκο στὴ μέση τοῦ σπητιοῦ καὶ ἡ ἔρημη ἡ μάννα μου τὸν ἔκλαιγε μὲ λόγια ποῦ ράγιζαν τὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἔμεινε ξερὸς δὲν εἴξερα τί γίνεται γύρω μου· θαρροῦσα πῶς βλέπω ὄνειρα.

Δὲν εἰξέρω οὔτε πῶς πέρασαν ἡ ὥρες οὔτε ποιοὶ τὸν ἐσήκωσαν, οὔτε τίποτε ἀπ' ὅ,τι γίνηκε, μόνο αὐτὸ θυμοῦμαι πῶς δὲν ἔβλεπα μπρός μου ἀπὸ τὸ κλάψιμο.

*
* *

—Κι' ἀπὸ τὶ πέθανε;

— Ἐσεῖς δὲν τὰ πιστέβετε αὐτά, ἐγὼ ὅμως θὰ σᾶς τὰ πῶ καὶ κάμετ' ὅ,τι θέτε.

— Ἐκεῖ κατὰ τὴ Βερισίνη ποῦ πήγαινε ὁ μακαρίτης, ὅταν ἔφθασε στὸ βουνὸ γιὰ νὰ πιάση τὸ μουλάρι, ἐπέρασε ἀπὸ τὸ χωράφι τοῦ Γιώργη τῆς Μαριετοῦς ποῦ εἶχε πεθάνη καμμιὰ σαραντάριὰ μέρες πρίν· τὸ εἶδε πῶς ἦταν περιφρονημένο καὶ ἔκλαψε μὲ τὸ νοῦ του τὸν ἄμοιρο τὸ Γιώργη. Ὕστερα τράβηξε πάλι τὸ δρόμο του ὅσο ποῦ βρῆκε τὸ μουλάρι μας ἐπάνω στοῦ Καριάβλη τὸ βουνὸ καὶ τὸ πῆρε ἀφ' οὗ τό 'δεσε ἀπ' τὸ λαιμὸ μὲ σκοινί. Επήγαινε ἔτσι κατὰ τὸ χωριὸ ὡς τὴ Παναγιὰ τ' ἀνεμορδύλη, ὅπου ἔξαφνα εἶδε κι' ἕνα ἄλλο ἄλογο κατάμαυρο νὰ τὸν κυττάζη μὲ μάτια ἀγριεμένα καὶ φλογερὰ σὰν ἀναμένο κάρβουνο καὶ τὸν πῆρε τὸ κατόπι.

Αρχαῖος Κεραμογράφος. (Εργον P. Thumann).

Ηταν θεοφοβούμενος ἄνθρωπος καὶ δὲν ὑποψιάστηκε κακὸ παρὰ πολεμοῦσε νὰ τὸ διώξη ἀπὸ κοντά του καὶ νὰ τὸ στρέψη στὴ μάνδρα του γιατὶ θαρροῦσε πῶς ἔφυγε ἀπὸ κανένα νοικοκύρη.

Σὲ κάθε πετριὰ ποῦ τοῦριχνε, τ' ἄλογο ἀπαντοῦσε μ' ἄγριο χυλιμίντρισμα π' ἀντιλαλοῦσε στὰ βουνὰ σὰν δαιμόνου φύσημα.

Ἐσταυροκοπήθηκε κι' ἐπροχώρησε. Ετσι μὲ τὰ δύο ἄλογα ἔφτασε ὡς τὰ Φυρόλια.

Παναγιά μου τὶ εἶδε κείνη τὴν ὥρα· μιὰ λάμψι πέρασε ἀπ' τὰ μάτια του ποῦ κόντεψε νὰ τὸν στραβώση, μαζὺ μ' ἕνα μουγκρητὸ ἀτέλειωτο φοβερό.

Διὰ μιᾶς ἐχάθηκε τ' ἄλογο.

Ο βαρυόμοιρος ὁ ἀδερφός μου ὅταν εἶδε αὐτὸ

τὸ κακὸ ἐκατάλαβε πῶς εἶν' ὄξ ἀπὸ δῶ κι' ἔκαμε τὸ σταυρό του κι' ἔδωκε δρόμο στὸ μουλάρι του γιὰ νὰ φθάση πιὸ γρήγορα στὸ χωριό.

Εφθασε στὸ σπίτι μὲ τὰ μαλλιὰ ὀρθόστητα τὰ μάτια του ἀλοιθωριασμένα καὶ τὴν ἀνάσσα του κομμένη.

***

Η μάννα μου ἅμα τὸν εἶδε κατάλαβε τὶ ἔχει καὶ τοῦ διάβασε ἀμέσως τὰ ξόρκια καὶ τοῦπε λόγια παρηγοριᾶς ὅσο ποῦρθε στὰ καλά του κι' ἐκάθισε νὰ φάη.

Εἶχε ξεχάση αὐτὸ τὸ κακό, γιατ' ἦταν γενναιόκαρδος, ὅταν ἐπῆρε τὴ γαστρόκουπα νὰ δάλη κρασὶ ἀπὸ τὸ κελάρι ποῦ βρίσκουνταν στὴ πίσω μεριὰ τοῦ σπητιοῦ.

Μόλις ἤνοιξε τὴ πόρτα καὶ ἔκανε δύο βήματα, ἡ ἴδια λάμψι τ' οὔρθε στὰ μάτια, τὸ ἴδιο ποδοβολητὸ ἄκουσε κι' ἔπεσε λιποθυμημένος. Ετρεξε ἡ μάννα μου τὸν πῆρε μέσα τοῦκαμε ζεστατικά, τὸν ἐξώρκισε, τοῦ γλυκομιλοῦσε μὰ ὅλα πῆγαν στὰ χαμένα. Ο ἀδερφός μου εἶχε ξεψυχήση· ἦταν κρύο μάρμαρο! ....

Εφραξε ὁ Μπάρμπα- Τζανῆς τὰ μάτια σὰν κάτι νὰ διώξη ποῦ τὸν φόβιξε καὶ σὲ λιγάκι μᾶς ἐκαλονύκτυσε.

Πειραιεύς. ΑΓΓΕΛΟΣ Α· ΚΟΣΜΗΣ

ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΚΑ ΟΝΕΙΡΑ

ΑΙ ΣΕΙΡΗΝΕΣ

Ητο μία ἀπὸ τὰς θερμὰς θερινὰς νύκτας.

Η σελήνη ἐκαθρεπτίζετο εἰς τὰ νερά, ἐπάνω εἰς τὰ κύματα ἔτρεμαν τὰ φῶτα τῶν ἀντανακλωμένων ἄστρων καὶ τὸ πλοῖον ἐπροχώρει σχίζον ἀπαλὰ τὴν θάλασσαν καὶ ἀφῆνον ὀπίσω τὸν λευκόν του ἀφρόν, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο χρυσὸς ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης. Οἱ δύο ναῦται ἐκύτταζαν πότε τὴν θάλασσαν πότε τὸν οὐρανόν.

Ο εἷς ἦτο πολὺ νέος, παιδὶ σχεδὸν ἀκόμη, ἵσταστο δὲ ὄρθιος εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ πλοίου μὲ τοὺς βραχίονας ἐσταυρωμένους ἐπὶ τοῦ στήθους.

Τὰ μαῦρά του μάτια ἔλαμπαν εἰς τὸ ὠχρόν του πρόσωπον. Εφαίνετο ὡς νὰ ἐπερίμενε ν' ἀκούση κάτι.

Ο ἄλλος ἦτο ὡρίμου ἡλικίας ἀνήρ, μὲ περισσοτέραν ἐπομένως πεῖραν καὶ σύνεσιν.

Διὰ τοῦτο εἶχε δεθῆ καλὰ εἰς τὸν ἱστὸν τοῦ πλοίου καὶ προέτρεπε καὶ τὸν σύντροφόν του νὰ κάμη τὸ ἴδιον.

— Ακουσέ με—τοῦ ἔλεγε—εἶνε τρέλλα αὐτὸ ποῦ κάμης. Αἱ σειρῆνες εἶνε ὀλέθριαι εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ελα νὰ δεθῆς καὶ σὺ ὅπως ἐδέθην ἐγώ.

Ο νεανίας ἐκίνησεν ἀρνητικῶς τὴν κεφαλήν.

Οχι σύντροφε, θέλω νὰ μείνω ἐδῶ ποῦ εἶμαι. Εγὼ δὲν τὰ φοβοῦμαι διόλου αὐτὰ τὰ πλάσματα· τὰ περιφρονῶ μάλιστα. Θέλω νὰ τὰ δῶ καὶ νὰκούσω τὸ τραγοῦδί των.

Επεκράτησε μακρὰ σιγή, κατόπιν ἕνας στεναγμὸς ἤγγισε, ἔξαφνα τὸ νερό. Βαθμηδὸν ὁ γλυκὺς ἦχος καθίσταται δυνατώτερος. Φωναὶ ἀπειραρίθμοι ἐτραγουδοῦσαν ὅλα τὰ θέλγητρα τῆς σαρκὸς καὶ ὅλας τὰς ἐκτάσεις τῆς ψυχῆς.

. . . . . .

Εν μέσῳ τῆς φωτεινῆς νυκτὸς οἱ θεοὶ τείνουν τοὺς βραχίονας εἰς τοὺς θνητοὺς καὶ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ χαμογελοῦν εἰς τὸ σφιγκταγκάλιασμά των.

Η θλῖψις ρέει εἰς τὰς φλέβας ὡς νέκταρ.

Ο νεανίας κλαίει μὲ δυνατοὺς λυγμοὺς καὶ κλίνει πρὸς τὸν κυανοῦν πυθμένα. Τὰ μακρυά του μαλλιὰ ἐγγίζουν τὰ κύματα. Τὸ ὕδωρ φουσκώνει ἀπὸ τὰ κτυπήματα μιᾶς γυναικείας καρδιᾶς.

«Ελα—ἀκούεται μιὰ γλυκυτάτη φωνή—ἔλα ἐδῶ κάτω εἰς τὰ κρυστάλλινά μας ἀνάκτορα.

«Εχομε γιὰ σένα τραγούδια, ὠμορφιά, ἀγάπη. Δῶσέ μας τὰ νειάτα σου ποῦ θἄναι γιὰ μᾶς πολύτιμο μαργαριτάρι!

. . . . . .

Εκλινεν ἀκόμη περισσότερον πρὸς τὸν κυανοῦν πυθμένα, χωρὶς νὰ στραφῆ καὶ νὰ ρίψη οὔτε ἕνα κἄν βλέμμα εἰς τὸν κόσμον ποῦ ἄφινε...

Εἰς γαλακτώδης βραχίων περιέβαλε τὸν λαιμόν του καὶ μετ' ὀλίγον ἐξηφανίσθη ὑπὸ τὰ κύματα.

Τὰ ἄσματα ἔπαυσαν. Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἐκάλυψε τὸ μυστήριον. Ο ἄλλος ναύτης ἐξηκολούθησε μόνος του τὸ ταξεῖδι καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν πατρίδα του, τὸν Πόρον, τὸ ὡραῖο νησὶ μὲ τοὺς βαθεῖς κόλπους, ὅπου ἐκπνέει ἡ αὔρα.

Εἰς τὸ λευκόν του σπητάκι, ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ μεγάλου πλατάνου, εὗρε τὴν πιστήν του σύζυγον

καὶ τὰ κλοκαμωμένα καὶ γερὰ παιδιά του.

Τὰ πλούτη τὰ ὁποῖα ἐσύναξεν εἰς τὰ μακρυνά του ταξείδια, τοῦ ἔδωκαν χωράφια, ποίμνια καὶ δούλους.

Εγήρασεν ἐκτιμώμενος ἀπὸ τοὺς γείτονάς του, περικυκλωμένος ἀπὸ τὰ παιδιά του.

Ο ὕπνος του ὅμως δὲν ὁμοιάζει μὲ τὸν ὕπνον τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων.

Εἰς τὰ ὄνειρά του βλέπει θεϊκὰς μορφὰς καὶ ἀκούει μαγικὰς στροφάς.

Βλέπει μάτια ποῦ λάμπουν ὅπως ὁ ὠκεανός, ὅταν ἀνταναχλῶνται εἰς αὐτὸν τὰ ἄστρα καὶ ψιθυρίζει: «Νᾶμαι, ἔρχομαι σὲ σᾶς γιὰ πάντα».

Τείνει τοὺς βραχίονας, θέλει νὰ ὁρμήση...ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ξυπνᾷ.

Δὲν θ' ἀκούση ποτὲ πειὰ τὰς θεσπεσίας φωνάς, τῶν ὁποίων δὲν ἠθέλησε τότε ν'ἀκούση τὴν πρόσκλησιν· ἡ γυναῖκά του, ἡ ὁποία διαρκῶς τὸν κατασκοπεύει, τὸν βλέπει νὰ κλαίη, νὰ κλαίη μὲ ἀπελπισίαν.

Μέσα εἰς τὴν θλῖψίν του ἀποκαλεῖ εὐτυχῆ, τρισόλβιον ἐκεῖνον ποῦ δι' ἕνα φιλὶ ἐθυσίασε τὴν νεότητά του καὶ ἐξέπνευσεν ἀκούων τὸ ᾄσμα τῶν Σειρήνων.

Αθῆναι ΚΑΤΙΝΑ ΨΥΧΑ

ΣΥΖΥΓΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΥΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Τὸ πρωῖ στὸ Φραγκομαχαλᾶ.

Ὁ σύζυγος. Ακόμη θὰ μὲ σέρνης ἀπὸ πίσω σου;

Ἡ σύζυγος. Ποιὸς σοῦ εἶπε νὰ τρέχης ἀπὸ πίσω μου σὰν κουριοῦκα. Αφησέ μου χρήματα νὰ ψουνίσω καὶ τράβα τὸν δρόμο σου.

Ὁ σύζυγος. Μόναχα αὐτὸ δὲν γίνεται φιλτάτη μου, δέν σὲ ἀφίνω νὰ γελασθῆς καὶ νὰ πετάξης χρήματα στὸν ἀέρα. Ακουσέ με.

Εκεῖνο τὸ γκρίζο ποῦ εἴδαμεν εἶνε τὸ καλήτερο καὶ φθηνὸ καὶ γερὸ θὰ περάσης τρία χρόνια. Μὴν ἐπιμένεις στὰ καπρίτσια σου. Τρώγει κανεὶς μὲ τὸ γοῦστό του καὶ ντύνεται μὲ τὸ γοῦστο τῶν ἄλλων.

Ἡ σύζυγος. Μὰ εἶνε πρόστυχο Χριστιανέ μου, πῶς νὰ στὸ εἰπῶ; εἶνε ἀντίκα. Μοιάζει μὲ τὸ σαμαράκι ποῦ ἐκάναμε τῆς Mascote. Επειτα τὸ χρῶμα τόσο σκοῦρο; Εχω καιρὸ νὰ φορῶ τέτοια ἅμα φτάξω στὰ χρόνια σου. Σοῦ εἶπα πῶς τὸ χρῶμα τῆς μόδας εἶνε πράσινο ἢ καφέ. Θὰ μὲ σκάσης. Δὲν ὑποφέρεσαι ἐπὶ τέλους. Αἴ τὸ κάμης ἀπὸ οἰκονομίαν, ἄφησέ μου ὅσα θέλεις καὶ ἔνοια σου ἐγὼ θὰ τὰ καταφέρω ὅπως μπορῶ.

Συνθηκολόγησις....

Τὸ βράδυ στὸ τραπέζι.

Ἡ σύζυγος. Μιὰ ἑβδομάδα τώρα μὲ χασομερνᾶς καὶ μοῦ ἔφερες αὐτὴν τὴν συμφορὰν στὸ κεφάλι μου.

Ὁ σύζυγος. Τί τρέχει πάλι; Τί συμφορὰ μᾶς συνέβη;

Ἡ σύζυγος. Μὴν κάνεις πῶς δὲν καταλαβαίνεις γιατὶ μὲ σκᾷς χειρότερα. Επῆρα τὸ ὕφασμα γιὰ τὸ φόρεμά μου καὶ στὸ ἀναμεταξὺ ἐπουλήθηκαν τὰ γαρνιμέντα. Δὲν σώνει αὐτό, ἡ κατελλοῦ μοῦ παραγγέλλει πῶς δὲν βρίσκει καφὲ ταφετά. Τί θὰ γίνω; τὰ μισὰ ὑλικὰ τὰ ἔχω παρμένα τὰ ἄλλα μοῦ λείπουν...

Ὁ σύζυγος (ἀπαθής). Καὶ γι' αὐτὸ χαλᾷς τὴν καρδιά σου; Εγὼ σοῦ βρίσκω ποῦ νὰ μοιάζουν καὶ ἂν δὲν εἶνε ὅλως διόλου τὰ ἴδια δὲν ἐχάθηκε ὁ κόσμος.

Ἡ σύζυγος. Κάνε μου τὴ χάρι καὶ μὴ μὲ περιπαίζης γιατὶ θὰ ξεφωνήσω.

Ὁ σύζυγος (συνοφρυούμενος) Καὶ ἐγὼ σοῦ λέγω πῶς δὲν ἔχω ὄρεξι γιὰ σκηνάς. Αὐτὸ μᾶς ἔλειψε νὰ ἔχω καὶ δάκρυα στὸ τραπέζι μου. Ἤθελα νὰ ζεύρω τί κάμουν ἡ ἄλλαις γυναῖκες;

Ἡ σύζυγος. Δὲν ἔχουν ἕνα τέτοιο τύραννον στὸ κεφάλι των, νὰ ἀνακατεύεται σὲ ὅλα. Δὲν τὰς ἀφίνουν νὰ ντυθοῦν στὸ τέλος τῆς ἐποχῆς. Δὲν κάμουν ἑβραϊκα παζάρια. Ἔχουν τὰς ράφταις των, ἔχουν τὰς πιστώσεις των στὰ ἐμπορικά, καὶ οἱ ἄνδρες των δὲν μουρμουρίζουν νὰ τοὺς φέρνουν τέτοια γρουσουζιά.

Ὁ σύζυγος. Λοιπὸν κυρία μου, μάθε πῶς ἐγὼ δὲν εἶμαι κορόιδο νὰ ἀδειάζω τὴ τζέπη μου γιὰ νὰ πλουτίζουν ἄλλοι. Ἐγὼ τὸ φόρεμα ποῦ κάνει ἕνα φράγκο δὲν τὸ πληρώνω τρία καὶ τέσσαρα πῶς εἶνε τῆς μόδας. Ἐγὼ δὲν θέλω γυναῖκα τῆς μόδας, νὰ τὴν στολίζω σὰν κοῦκλα γιὰ νὰ τὴν καμαρώνη ὁ κόσμος.... Τὸ καταλαβαίνεις;

Ἡ σύζυγος. Καὶ τότε,..γιατὶ μὲ πῆρες;....ΟΡΕΣΤΗΣ

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΝ ΚΑΛΛΟΣ

Ὁ τύπος τοῦ τελείου κάλλους παρ' οὐδενὶ λαῷ δύναται νὰ εὑρεθῇ. Αν θέλῃ τις νὰ λάβῃ ἰδέαν τῆς ἰδεώδους καλλονῆς, δέον νὰ λάβῃ τὴν κόμην τῶν παρὰ τὸν Γάγγην γυναικῶν, τὴν ῥίνα τῶν Ἑλληνίδων, τὸ στόμα τῶν Αγγλίδων, τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου τῶν Γερμανίδων, τὸ ἀνάστημα τῶν Γεωργιανῶν, τοὺς πόδας τῶν Κινέζων, τοὺς βραχίονας τῶν Φλαμμανδῶν, τὰς κνήμας τῶν Ιταλίδων, τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν γυναικῶν τῆς Ανδαλουσίας καὶ τὴν κομψότητα καὶ τὴν χάριν τῶν Παρισινῶν.

ΣΤΗΝ ΟΞΩΠΟΡΤΑ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Σὲ μιὰ πλατεία τῆς Ἀθήνας. Δειλινὸ καλοκαιριάτικο. Η σκηνὴ πρέπει νἆναι ἔτσι κατωμένη: Αριστερὰ νὰ βλέπῃ ὁ θεατὴς τὸ σπίτι τοῦ Βουρλὰ καὶ δεξιὰ ἕνα λαϊκὸ καφενεῖο· ἀνάμεσό τους δρόμο πλατὺ ποῦ νὰ τελιώνει σὲ δέντρα.

Φαίνεται τὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ σπητιοῦ. Αρχοντόσπιτο. Δυὸ τρία σκαλοπάτια μαρμαρένια καὶ ὕστερα ἡ πόρτα μεγάλη, μὲ πλουμίδια· στὸ καφενὲ ἀπ' ἔξω μερικὰ τραπεζάκια καὶ καρέκλες· Κάθουνται μερικοὶ ἀνθρῶποι τοῦ λαοῦ, ἄλλος πίνοντας καφέ, ἄλλοι σιγοκουβεντιάζοντας· ἄλλοι διαβάζοντας ἐφημερίδες—ὅπως τύχει.

Λίγο ὕστερα ἀπὸ τὸ σήκωμα τῆς σκηνῆς ἀνοίγει ἡ ὀξόπορτα καὶ βγαίνει ὁ ΒΟΥΡΛΑΣ—νέος ὡς 25 χρονῶνε—καλοντυμένος, ἕτοιμος γιὰ περίπατο. Στὴν ὀξόπορτα φαίνεται ὁ ΓΙΑΚΩΒΟΣ — ὑπηρέτης μὲ φράκο καὶ μὲ ξουρισμένο τὸ μοιστάκι.

ΟΒουρλάς. (Κατεβαίνοντας τὸ δεύτερο σκαλοπάτι γυρίζει καὶ φωνάζει) Γιάκωβε!...

ΟΓιάκωβος βγαίνοντας ὄξω) Στοὺς ὁρισμούς σας!....

Ο Βουρλάς. Αμα γυρίσει ἡ κυρία πές της πῶς σὲ μίσὴ μιὰ ὥρα θἀρθῶ νὰ τὴν πάρω νὰ κατεβοῦμε στὸ Φάληρο....

ΟΓιάκωβος (χαμογελῶντας) Αν ξαναρθεῖ ἡ ἄλλη;

Ο Βουρλάς (σὰ στενοχωρημένος) Α!.... μὰ δὲν πιστεύω!.... Σκοινὶ γαϊτάνι λές, τὸ πήραμε;

Ο Γιάκωβος. Μά!...

Ο Βουρλάς. Ὡς τόσο ξέρεις ἐσύ.... Τῆς ξαναδείχνεις τὴν ὀξώπορτα!....

Ο Γιάκωβος, Οσο γι' αὐτό!....

Ὁ Βουρλὰς προχωρεῖ· Ο Γιάκωβος μπαίνει μέσα καὶ κλείνει τὴν ὀξόπορτα.

Η Λίνα (μέσα ἀπὸ τ' ἀριστερὰ παρασκήνια σιγιλόφωνα) Κύριε Βουρλά!.... Κύριε Βουρλά! Ντῖνο!....

Ο Βουρλὰς (ποῦ ἔχει προχωρέσει πρὸς τὰ δεξιά, σταματάει ξαφνιασμένα, μουρμουρίζοντας) Διάβολε!....

Η Λίνα (δυνατώτερα) Κύριε Βουρλά!..... Εδῶ γλήγορα!.... Μὴ μ' ἀναγκάσεις καὶ βγῶ στὴ πλατεία!

Ο Βουρλὰς (τρομαγμένα) Καλά!.... Σώπα!.... Ερχουμαι!....

Προχωρεῖ μὲ σκυμένο τὸ κεφάλι πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται ἡ Λίνα. Γιὰ λίγο ἀκούγουνται ἀπὸ μέσα κουβέντες σὰ φιλονεμκίες τοῦ Βουρλὰ καὶ τῆς Λίνας· Κατόπιν ἀκούγουνται οἱ κουβέντες δυνατώτερα, σὰ νὰ ἔρχουνται κ' οἱ δυὸ πρὸς τὴν πλατεία.

Ο Βουρλὰς (σὰ θυμωμένα) Ρεζίλι μ' ἔκαμες!

Η Λίνα (σὰ κοροδεφτικὰ) Μὴ θυμώνεις, Ντῖνο μου!.... Οἱ γαμπροὶ δὲ θυμώνουν!....

Ο Βουρλάς, Δαλιδά!....

Η Λίνα. Αγγελέ μου!....

Ο Βουρλάς. Επὶ τέλους πρέπει νὰ τελειώση αὐτὴ ἡ κωμωδία!

Η Λίνα. Ἡ τραγωδία, πὲς καλύτερα!... Κι' ὡς τόσο βρισκόμαστε ἀκόμα στὴν ἀρχή!

Ο Βουρλάς. Στὴν ἀρχή;

Βγαίνει στὴ σκηνή. Τὸν ἀκολουθεῖ ἡ Λίνα—κοπέλλα ὡς εἴκοσι χρονῶνε, καλοντυμένη, μὲ σάρπα μεταξωτὴ στὸ κεφάλι.

Τὸ καφενεῖο γιομάτο κόσμο!... δὲν κοιτᾶς;...Πήγαινε! Θέλεις νὰ μᾶς δοῦνε;

Η Λίνα (χαμογελώντας) Κι' ἄ μᾶς δοῦνε; Μπᾶ!.... Λίγες φορὲς εἶδε ὁ κόσμος τὴ Λίνα νὰ κρεμιέται ἔτσι (κρεμιέται στὸ μπράτσο του) στὸ μπράτσο, στὸ ἀγαπημένο τὸ μπράτσο, στὸ ἱπποτοκώτατο μπράτσο τοῦ Ντίνου της;.... Ο κόσμος!.... Πρ!.... Πόσες φορὲς δὲν μοῦ τὸ εἶπε τὸ γλυκό σου τὸ στοματάκι πῶς δὲ δίνεις λεφτὸ τσακισμένο γιὰ τὸν κόσμο;

Ο Βουρλὰς (κοιτάζοντας τρομαγμένα γύρω του) Αλλοτε, ναί!... Μὰ ξέρεις... τώρα... (τραβιέται ἥσυχα ἀπὸ σιμά της).

Η Λίνα (κοροδεφτικὰ) Α, ναί!.... νὰ μὲ συμπαθᾶς ξέχασα!... Ξέχασα πὼς μοῦσαι παντρεμένος τώρα!....Ξέχασα πὼς μπορεῖ νὰ βγεῖ στὸ παράθυρο καὶ ἡ κυρία Βουρλά!... Χά, χά, γά!... Η κυρία Βουρλά!... Γιὰ φαντάσου! Ἰσαμε δῶ κ' ἕνα μῆνα μᾶφινες νὰ πιστεύω πῶς ἐγώ 'μαι ἡ κυρία Βουρλά!...

Ο Βουρλάς. Λίνα σὲ παρακαλῶ! Μὴ ζητᾶς νὰ γίνει σκάνταλο!... Αλλη μέρα σ' ἄλλο μέρος.... Οχι κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι μου!... Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!... Πές μου ποῦ θέλεις νἀρθῶ.... Οπου θέλεις ἐσύ!... Ορισέ μου!...

Η Λίνα (αὐστηρὰ) Οχι ἀλλοῦ κι' ὄχι ἄλλη μέρα!... Τώρα, ἐδῶ, κάτου ἀπὸ τὸ σπίτι σου!.. Κάτω ἀπὸ τὸ τίμιο τὸ σπίτι, κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι ποὺ γιὰ νὰν τἀποχτήσεις πούλησες ἐμένα,

πούλησες τὸ παιδί σου, πούλησες τὸ κορμί σου, τὄνομά σου, ἀκόμα καὶ τὴν τιμή σου.... γιατὶ καὶ ἡ γυναῖκά σου....

Ο Βουρλάς (τρομαγμένα) Σώπα!...Σώπα!..

Η Λίνα. Νὰ σωπάσω!... (κοροδεφτικὰ) Σωπαίνω μπεμπέκο μου!... Ελα.... Δεῖξέ μου τὴν κρεββατοκάμαρά σου... Ποῦ εἶναι;... στὸ πρῶτο ἢ στὸ δεύτερο πάτωμα;... Φαίνεται ἀπὸ δῶ;... Ποῦ εἶναι τὸ παράθυρό της;.... Ελα χρυσό μου μὴν εἶσαι κακός....

Ο Βουρλὰς (Λυπημένα) Λίνα....

Η Λίνα (στὸν ἴδιο τόνο) Δεῖξε μου τὸ παπαράθυρο ποῦ βγαίνει τὸ πρωῒ ἡ κυρία Βουρλὰ ἅμα ἀφίσει νὴν ἀγκαλιά σου, ποὺ βγαίνει τὸ πρωῒ μὲ τὴ ρόμπα της καὶ μὲ τὰ ξέπλεχτά της τὰ μαλλια νἀνασάνει μαζὶ μὲ τὴν αὐγινὴ δροσιὰ κι' ὅλη τὴν ἀτιμία ποὺχουνε σκορπίσει οἱ ὅμοιοί σου καὶ οἱ ὅμοιές της πάνω στὴ γῆ!.... Ελα νὰ σὲ χαρῶ δεῖξε μού το!....

Ο Βουρλάς (μισοθυμωμένα) Μὰ ξέρεις...

Η Λίνα (ἥσυχα) Πὼς εἶσαι παλιάνθρωπος. Τὸ ξέρω... Μοῦ τὄμαθες ἐσύ... καὶ δὲν μοῦ κουράστηκες καθόλου νὰ μοῦ τὸ μάθῃς....Μοῦ τὄμαθες εὔκολα εὔκολα, παλιανθρωπάκο μου!....

Ο Βουρλὰς (παρακαλεστικὰ) Ακουσε Λίνα. Μὴν παραφέρνεσαι... Ακουσέ με... Εἶμαι πρόθυμος νὰ σοῦ δώσω....

Η Λίνα (αὐστηρὰ) Παράδες;

Ο Βουρλάς. Νὰ σοῦ δώσω ὅτι θέλεις-...

Η Λίνα. Τὄνομά σου!

Ο Βουρλάς. Ακόμα εἶμαι πρόθυμος καὶ τὸ παιδί σου.

Η Λίνα Τὸ παιδί μας!...

Ο Βουρλάς. Ναὶ τὸ παιδί μας!... Εἶμαι πρόθυμος νὰ δώσω στὸ παιδί μας...

Η Λίνα. Τὄνομά σου!...

Ο Βουρλάς. Μὴ ζητᾶς τ' ἀδύνατα Λίνα!. Οτι ἔγινε δὲν ξεγίνεται πιά! Εἴταν ἀνάγκη νὰ γίνει ἔτσι ποὔγινε... Γιὰ συλλογίσου!... Η περιουσία μας ὅλη χαμένη στὴ μπόρσα, καὶ εἴμουν ὑποχρεωμένος ἐγὼ μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια, νὰ τὴν ξαναφτειάξω.... Εἴμουν ὑποχρεωμένος ἐγὼ νἀναστυλώσω τὄνομα τοῦ Βουρλά!.

Η Λίνα (ξεκαρδισμένη) Χά, χά, χά! Καὶ παντρεύτηκες! Ομορφος τρόπος γιὰ τὰ ξαναφτειάξει κανεὶς τὴ χαμένη περιουσία του καὶ γιὰ νἀναστυλώσει τὸ ξεπεσμένο τὄνομά του!...

Βουρλάς. Εἴταν ὁ πειὸ σίγουρος καὶ ὁ πιὸ γλήγορος τρόπος.,...

Λίνα. Μπᾶ;... Ετσι;... Κι' αὐτόνε τὸ τρόπο δὲν τονὲ συλλογίστηκες ὅταν μὲ ἀπατοῦσες ἐμένα; Δήν τονὲ συλλογίστηκες ὅταν κοίταζες μὲ κάθε ψευτοκάμωμά σου νὰ μπῇς μέσα στὴν ψυχήν μου καὶ μοῦταζες αἰώνια ἀγάπη καὶ μ' ἔκανες μητέρα τοῦ παιδιοῦ σου;... Εἶχα κι' ἐγὼ κἄπια προῖκα καὶ κάπια τιμή, κύριε!... Μὰ τὴν τιμήν μου δὲν τὴν λογάριαζες καθόλου .... Η τιμή μου εἴτανε γιὰ σένα χαρτὶ ποὺ δὲν εἶχε καμιὰ πέραση στὴ μπόρσα.—Καὶ ἡ προῖκα μου εἶνε τιποτένια, δὲν σὲ σώνει γιὰ νἀναστηλώσεις τὸ δοξασμένο σου τὸ οἰκογενειακὸ τὄνομα....

Ο Βουρλὰς (ταπεινωμένα) Η ἀνάγκη...

Η Λίνα (ὁρμητικὰ) Η ἀνάγκη!.... Κ' ἔπρεπε μπροστὰ σ' αὐτὸ ποῦ τὸ λὲς ἐσὺ ἀνάγκη καὶ ποῦ ἐγὼ τὸ λέω παλιανθρωπιά— κι' ἔπρεπε μπροστὰ σ' αὐτὸ νὰ ὑποχωρήσουν ὅλα, ὅλα ἀφέντη μου.... Επρεπε νὰ πεταχτεῖ ἡ καρδιά μου στὸ νεροχύτη σου κι' ἔπρεπε τὄνομά μου τὸ οἰκογενειακὸ νὰ κυλιστεῖ στὸ βοῦρκο τῆς αὐλῆς σου!.... Μὰ ἔννοια σου.... Οχι μοναχή μου!.. Θὰ κυλιστεῖς κ' ἐσὺ μαζί μου στὸ βοῦρκο, θὰ κυλιστεῖ καὶ ἡ γυναῖκα σου!.... Ολοι, ὅλοι, μαζὶ θὰ κυλιστοῦμε, ἀδερφωμένοι, σφικταγκαλιασμένοι!... Εννοια σου!.... Εννοια σου!....

Ο Βουρλάς. Λίνα!...

Η Λίνα (στὸ παρακπάνου τόνο) Σούτ!..,. Πόρνη πές με, γιατὶ τέτια μὲ κατάντησες!.... Στοὺς δικούς μου φέρνω πιὰ ντροπή.... Η κοινωνία ποῦ ἀνέχεται τὴν ἀτιμία ὅταν εἶναι νόμιμη, γυρίζει τὴ ράχη της στὸ θῦμα τῆς ἀτιμίας!....Μόνη στὸ πέλαγο τῆς ζῶῆς πιά..... μόνη!.....(σωπαίνουνε γιὰ λίγο).Ο Βουρλὰς κρατεῖ σκυμενο τὸ κεφάλι του. Η Λίνα τονὲ ζυγώνει περσότερο) Τὄταξα στὸν πατέρα μου, τὄταξα στὸν ἀδερφό μου. Τὸ σιγόειπα στ' αὐτάκι τοῦ παιδιοῦ μου κοιμίζοντάς το χτές... νὰ μὴν ἀνακατευτεῖ κανείς τους στὶς δουλειές μου!.... Ὄχι!.... μοναχή μου μὲ τὸ χέρι μου θὰ πάρω τὸ δίκιο μου!... Εἶμαι Σουλιωτοπούλα ἐγώ!.. Επὶ τέλους εἶμαι ἄνθρωπος.... Εχω κ' ἐγὼ δυὸ χέρια, τοῦτα δῶ, ὅπως ἔχεις κ' ἐσὺ καὶ εἶμαι ἱκανὴ νὰ κάμω τὸ κακό, ὅπως κ' ἐσὺ τὄκαμες!.....

Ο Βουρλᾶς (ἀποθαρρυμένος) Θέ μου! Θέ μου!...Τί σκάνταλο!....Τί σκάνταλο!....

Η Λίνα. Τὸ σκάνταλο!....Μόνο αὐτὸ σὲ τρομάζει, μόνο αὐτὸ συλλογίζεσαι;....Τὸ σκάνταλο!....Δὲν τὴ φοβάσαι τὴν ἀτιμία ὅταν τὴν

κάνεις....Τρέμεις μοναχὰ μήπως μαθευτεῖς!... Τὸ σκάνδαλο!....Πήγαινε ἀπὸ δῶ!....Δὲν ἔχουμε τίποτ' ἄλλο νὰ ποῦμε....Τράβα στὸ περίπατό σου!....

Ο Βουρλάς. Ωχ, Θέ μου!.... (συντριμένος) Στὸν περίπατό μου!....

Γυρίζει καὶ τραβάει κατὰ τὸ σπίτι του, ἀνοίγει τὴν ὀξώπορτα μὲ κλειδὶ ποῦ βγάζει ἀπὸ τὴ τσέπη του, μπαίνει μέσα βιαστικὰ καὶ τὴ σφαλνάει κατόπι μὲ ὁρμή

Η Λίνα (Γιὰ λίγο μένει σκεφτικιά. Ὑστερα τραβάει ἀποφασιστικὰ πρὸς τὸν καφενὲ καὶ σταματάει μπροστὰ σὲ δυὸ ποὺ κάθουνται ἀπ' ὄξω σὲ τραπέζι) Νὰ τοῦ πῶ, κύριε!....

Ο Στάμος (σηκώνεται) Τί θές, κυρά μου;

Η Λίνα. Ο κ. Βουρλὰς ποῦ κάθεται;

Ο Στάμος (μὲ σεβασμὸ) Ο κὺρ Ντῖνος;.... Ποῦ παντρεύθηκε τὴ περασμένη Κυριακή;.... Ποὺ πῆρε τὴ μοναχοκόρη τοῦ κὺρ Λυγδίδη;

Η Λίνα. Ναί, ναί....Αὐτός!...

Ο Στάμος. Χμ!....Ομορφο κορίτσι.... Νταρτάνα, μὲ τὸ συμπάθειο....Καὶ πεντακόσες χιλιαδοῦλες....Ξέχωρα κι' αὐτὸ τὶ σπίτι ἐκεῖ... Τὸ σπίτι του....

Η Λίνα Μέσα εἶνε τώρα;

Ο Στάμος. Ο κὺρ Ντῖνος;

Η Λίνα. Οχι!....Οἱ πεντακόσες χιλιαδοῦλες....

Ο Στάμος (χαμογελώντας) Δηλαδὴς ἡ γυναίκα του!....Χωρατατζοῦ εἶσαι, κυρά μου. Ομορφα τὰ λές....Δὲν ξέρω ἂν εἶναι μέσα ἡ κυρά.... (Στὸ σύντροφό του ποὺ κάθεται) Ρὲ Δῆμο, ἐσὺ ἔχεις πλειότερη ὥρα δῶ....Μήπως εἶδες νὰ βγεῖ ὄξω ἡ κυρὰ τοῦ κὺρ Ντίνου τοῦ Βουρλά;

Ο Δῆμος (βαρετὰ) Μήγαρις εἶμαι πορτιέρης της ἐγώ;....Νά, τὸ σπίτι της, ποριτέρη ἔχει, κουδούνι ἔχει, βάρα τὸ κουδούνι, βγαίνει ὁ πορτιέρης καὶ μαθαίνεις, κυρά μου!...

Ο Στάμος. Πάψε ρέ, ποὺ ἄναψες κιόλας!... Δὲ σέ 'παμε καὶ καμπούρη!....

Ο Δῆμος. Μέ 'πατε πορτιέρη!....Τσ!....

Η Λίνα. Εχει δίκιο ὁ κύριος!....Σᾶς εὐχαριστῶ! (Τραβάει κατὰ τὴν πόρτα· ὁ Στάμος κάθεται κλείνοντας πονηρὰ τὸ μάτι στὸ Δῆμο).

Ο Στάμος. Κόματος καὶ λόγου της!... Μπουκιὰ καὶ συχώρι!....

Ο Δῆμος (βαρετὰ) Δὲν τὶς φασκελώνεις τὶς φακλάνες!....Πψ!....

Ο Στάμος. Καὶ νταραβέρια μὲ τὸν κὺρ Ντῖνο!....

Ο Δῆμος. Αμ' αὐτοὶ οἱ παραλῆδες!.... Φασκέλωσ' τους!....

Η Λίνα (Στὸ μεταξὺ ἔχει ἀνεβεῖ τὰ σκαλοπάτια κκὶ πατάει τὸ κουμπὶ τοῦ ἠλεχτρικοῦ κουδουνιοῦ. Ακούγεται δυνατὸ κουδούνισμα ἀπὸ μέσα. Η πόρτα δὲν ἀνοίγει) Τί θὰ κόνουνε;....Θ' ἀνοίξουν!....(Ξαναπατάει τὸ κουμπί. Τίποτα. Δοκιμάζει καὶ τρίτη φορά).

Ο Γιάκωβος (ἀνοίγοντας τὴν πόρτα, ἐνῶ ξακολουθεῖ ἀκόμα τὸ κουδούνισμα). Μά, κυρία μου!....Καὶ χτὲς καὶ προχτές....Καθεμέρα τὰ ἴδια;

Η Λίνα. Ω, τὸν κ. Γιάκωβο!....Γιατὶ δὲν ἄνοιξες ἀμέσως;

Ο Γιάκωβος. (σοβκρὰ) Μὰ δὲ χτυποῦνε ἔτσι, κυρία μου!....

Η Λίνα. Σὰ χτυπᾶς καὶ δὲν ἀκοῦνε....

Ο Γιάκωβος. Σὰ χτυπᾶς καὶ δὲν ἀκοῦνε, πάει νὰ πεῖ πὼς δὲ θέλουνε ν' ἀνοίξουνε....

Η Λίνα. Ω, τὸν κ. Γιάκωβο!....Καιροὺς καὶ χρόνια ἔχω νὰ σοῦ τραβήξω τ' αὐτιά σου καὶ πρόσεχε....

Ο Γιάκωβος. (σοβαρὰ) Κυρία μου!....

Η Λίνα. Εχεις δίκιο.....Τὸ ξέχασα..... Ξέχασα, καημένε, πὼς προβιβάστηκες πορτιέρης....Πὼς δὲν εἶσαι πιὰ ὁ Γιάκωβος ὁ λυγδιάρης ποὺ μοῦφερνες τὰ γραμματάκια τοῦ ἀφέντη σου, ποὺ καμιὰ φορὰ σ' ἔστελνα καὶ γιὰ ψώνια!....Νὰ μὲ συχωρεῖς, κ. Γιάκωβε!....

Ο Γιάκωβος. Κυρία μου!....

Η Λίνα. Ελα, πόσα θὲς νὰ μοῦ πεῖς πῶς εἶναι μέσα ὁ ἀφέντης σου;

Ο Γιάκωβος. Κυρία μου!...

Η Λίνα. Πόσα θὲς νὰ μ' ἀφήσεις νὰ μπῶ μέσα;

Ο Γιάκωβος. Αδύνατο καὶ λυπάμαι κατάκαρδα κυρία μου....

Η Λίνα (σπρώχνοντάς τονε) Ελα!..Μάρς!... Τράβα!....

Ο Γιάκωβος. Μπᾶ!.....

σπρώχνοντάς τηνε κι' αὐτὸς μπαίνει μέσα καὶ τῆς κλείνει τὴν πόρτα κκτάμουτρα.

Ο Στάμος (ἀπὸ τὸν καφενὲ φωναχτὰ) Βρέ!....Βρέ!....Τὸ κορίτσι!.....Βρὲ ξουρισμένε!.....ὤ!.....ὤ!.....ὤ!....

Η Λίνα. (πατάει τὸ κουμπί. Τὸ κουδούνι κουδουνέζει δαιμονισμένα) Νὰ δοῦμε!....

Πατάει ὁλοένα τὸ κουμπί. Ξάφνου τὸ κουδούνισμα παύει. Από τὸν καφενὲ ἔχουνε βγεῖ ἀρκετοὶ καὶ κοιτάζουνε μὲ περιέργεια.

Ο τυφλὸς μουσικός.

Ενας ἄνθρωπος. (ξεκόβοντας ἀπὸ συνροφιά, ζυγώνει τὴ Λίνα) Κυρά μου, μὲ τὸ παρδόν...μὰ τοῦ κάκου βαρᾶς τὸ κουμπί....Τὸ κουδούνι δὲ βαράει.....

Ενας ἄλλος. Δὲν τὸ κοταλαβαίνεις, κυρά μου;....ὁ σεντζαμουστάκας ἔκοψε τὸ σύρμα μέσα....

Η Λίνα. (ἀναμένα) Οἱ ἄτιμοι!.....Οἱ ἄτιμοι!....Κόψανε τὸ σύρμα μὰ δὲ μποροῦνε νὰ κόψουν καὶ τὴ φωνή μου!...Καὶ θὰν τοὺς τὰ φωνάξω!...Καὶ θὰ τοὺς τὰ κουδουνίσω!... .

Ο Στάμος (ποῦχει ζυγώσει κι' αὐτός) Κουδούνισ' τα, κυρά μου, κουδούνισ' τα!....Φώναχ' τα νὰν τὰ μάθουμε καὶ μεῖς!.....

Η Λίνα (ἐξαντλημένη, κάθεται στὰ σκαλοπάτια τῆς ὀξώπορτας. Οἱ ἄλλοι κάνουνε διάφορες συντροφιὲς ὄξω ἀπὸ τὸν καφενὲ καὶ σιγοκουβεντιάζουνε. Γιὰ λίγο σιωπή. Ὑστερα σηκώνεται ὁρμητικὰ ἡ Λίνα, πιάνει τὸ χερούλι τῆς πόρτας καὶ τὸ σιεῖ δυνατὰ) Κύριε Βουρλά!.....Κύριε Βουρλά!.....Ανοιξε!....Ανοιξε ....Σοῦ χτυπάει ἡ συνείδησή σου τὴν πόρτα!....Ανοιξε....(Οἱ ἄλλοι παύουν τὶς κουβέντες καὶ προσέχουν) Ανοιξε στὴ συνείδησή σου!.....Μὴν κρατᾶς τὴν πόρτα σου σφαλισμένη στὴ μάννα τοῦ παιδιοῦ σου!.....

Ο Στάμος (στοὺς ἄλλους) Βρέ, ἀκούσατε;.....ὤ, ντροπές!....

Πολλοὶ (φωναχτὰ) ὤ!.....ὤ!.....ὤ!.....

Η Κυρία Βουρλὰ (γυρίζοντις ἀπὸ τὸν περίπατο, τραβάει κατὰ τὸ σπίτι της. Βλέποντας νὴ Λίνα στὴ πόρτα κι' ἀκούγοντας τὶς φωνὲς σταματάει ιρομαγμένα) Πάλι ἐσεῖς; Τί ἀγαπάτε ἐπιτέλους;

Η Λίνα (ξερὰ) Τὸν ἄντρα μου!

Η κ. Βουρλὰ (χαμηλόφωνα) Μὰ σᾶς παρακαλῶ!...Μοῦ τὰ γράψατε καὶ μοῦ τὰ ξαναγράψατε....Μοῦ τὰ εἴπατε καὶ λίγες μέρες πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο μου ποὺ μὲ ἀνταμώσατε στὰ μαγαζιά....Λυπάμαι πολύ, μὰ ἐπιτέλους.....

Η Λίνα (δυνατὰ) Λυπάστε πολύ!.... Οχι, νὰ σᾶς χαρῶ! Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ λυπάστε πολύ!.....Τέτιες μικροδουλιές!....

Η κ. Βουρλὰ (χαμηλόφωνα) Σᾶς παρακαλῶ!..Οχι δυνατά...Μᾶς ἀκοῦν αὐτοὶ οἱ παλιανθρώποι!...Δὲ βλέπετε;...Τὸ σκάνταλο!...

Η Λίνα (δυνατὰ καὶ χτυπητὰ) Α, τὸ σκάνταλο!....Εχετε δίκιο!...Η ἀτιμία πρέπει νὰ γίνεται σκεπασμένα....Ετσι, στὰ βουβά....

Η κ. Βουρλὰ (πάντα χαμηλόφωνα) Νὰ σᾶς πῶ...Μαναχὰ δυὸ λογια νὰ σᾶς πῶ...Ελάτε!...(Τὴν τραβάει μπροστὰ στὴ σκηνὴ). Εχετε δίκιο...Τὸ ἀναγνωρίζω...

Η Λίνα (κοροδεφτικὰ) Μὴ μοῦ τὸ λέτε!... Τὸ ἀναγνωρίζετε λοιπὸν· τὸ δίκιο μου;...

Η κ. Βουρλά. Ναί!..Τὸ παιδί σας!..Μοῦ τὰ ξεμυστηρεύτηκε ὅλα, ὅλα ὁ Ντῖνος!...Τὸ παιδί σας...

Η Λίνα. Ναί, ναί!.. Τὸ παιδί μας...Τὸ παιδί του πέτε καλύτερα...

(Ακολουθεῖ). **Δ. Π. Ταγκόπουλος.**

Η ΕΛΛΑΣ

ΕΙΚΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΟΥ

Εκ Βερολίνου γράφουσι τὰ ἑπόμενα περὶ νέου ἔργου τοῦ διασήμου Γερμανοῦ καλλιτέχνου Κλίνγκερ, ὅπερ ἔχει ὡς θέμα τὴν Ελλάδα:

Ο Μάξ Κλίνγκερ εἶνε ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους νεωτεριστικοὺς καλλιτέχνας τῆς Γερμανίας. Ενα νέον δὲ ἔργον τοῦ Κλίνγκερ, ἀποτελεῖ ἐποχήν, σταθμόν, κινεῖ τὴν τεχνοκριτικὴν καὶ τὴν τέχνην καὶ συγκινεῖ τὰς εὐρυτέρας ἀκόμη κοινωνικὰς τάξεις.

Εἶνε εὐεξήγητος ἑπομένως ἡ προσοχὴ καὶ ἡ συγκίνησις, ἣν προκαλεῖ τὸ τελευταῖον ἔργον του εἰς κολοσσαῖος πίναξ, ὅστις θ' ἀναρτηθῇ εἰς τὸ ἑορτάζον τὴν πεντακοσιετηρίδα του Πανεπιστήμιον τῆς Λειψίας, ὡς δῶρον τῆς Σαξωνικῆς κυβερνήσεως. Μὲ τὸ πρῶτον βλέμμα δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ παρατηρήσῃ κανεὶς τὴν γιγαντιαίαν εἰκόνα, ἔχουσαν ὕψος ὑπὲρ τὰ 6 μέτρα καὶ μῆκος 20—μία φανταστικὴ χώρα τῶν ἰδεῶν, τῶν τάσεων, τοῦ καλλιτεχνικοῦ πόθου, τῆς τεχνοτροπίας τοῦ Μὰξ Κλίνγκερ, μία εἰκὼν τέλος, ἡ ὁποία θέλει νὰ μὴ θέσῃ ὅρια εἰς τὸν χῶρον.

Ελλάς, αὐτὸ εἶναι τὸ θέαμα τῆς εἰκόνος. Εδῶ μᾶς περιεγράφει ἡ ὁρμητικὴ τέχνη του τὰς ἀκτὰς τῆς Σύρου μὲ τὴν σειρὰν τῶν νήσων ἔξω εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν, τῶν νήσων αἵτινες φαίνονται μακρὰν διασκορπισμέναι. Ο Κλίνγκερ εἶχε ταξιδεύσει εἰς τὰ ὕδατα καὶ τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου ἄλλοτε, ἀπ' ἐκεῖ δὲ ἔκλεισεν εἰς τὴν ψυχήν του νωπὰς ἐντυπώσεις μαζὺ μὲ ὄνειρα ἀρχαιότητος.

Τρεῖς εἶνε οἱ κύριοι ἔμψυχοι ὅμιλοι ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς αὐτῆς θαλάσσης εἰς τὴν τεραστίαν εἰκόνα του. Καὶ κατ' ἀρχὰς ὁ ὅμιλος ἐπὶ χαμηλοτέρου βράχου· δεκαπέντε νεαραὶ πρὸ αὐτοῦ, γυμναὶ ἑλληνικαὶ μορφαί, ἀλληλοκρατούμεναι, βυθισμέναι εἰς τὸ ἀρχαῖον ἆσμα, εἰς τὴν ἐξύμνησιν τῶν ἀνδραγαθημάτων τῶν πατέρων, ἀποτελοῦν ἀνθηρὸν σύμπλεγμα χοροῦ. Καὶ ἡ Αφροδίτη, μὲ τὸ ἀνεμισμένον περίλαμπρον ἔνδυμα ἀνέρχεται ἀπὸ τὸν θαλάσσιον ἀφρόν. Περιστεραὶ τὴν περιβάλλουν καὶ αὐτὴ χαιρετίζει τὸν Ψάλτην.

Υπὲρ τὴν θαλασσίαν ἔκτασιν ἑλληνικὴ φαιδρότης, ἑλληνικὸς ἥλιος. Ηδὺς ἦχος μεθᾷ τὸν Ομηρον, ἐνῷ δύο σύμβολα, γυναικεῖαι μορφαί, ψάλλουν τοὺς στίχους τῆς Ιλιάδος καὶ Οδυσσείας εἰς λύραν καὶ τρίγωνον. Ο Ομηρος ἐκτείνει τοὺς βραχίονας· τὸ ἀρχαῖον ἔπος ἀντηχεῖ.

Αλλὰ τὸ τοπίον ἀνέρχεται πρὸς τὰ ὕψη. Από τὰ γαλανὰ νερὰ φερόμεθα πρὸς βαθεῖαν ἀρκαδικὴν ἠρεμίαν, φανταστικὴν χώραν δένδρων, ἕνα φωτεινὸν κατάλευκον οἶκον εἰς τὴν κλιτύν, ἕνα λιμένα καὶ κατόπιν τὰ βουνά. Καὶ τὸ προσκήνιον μία λίμνη, εἰς τὰ ἄκρα τῆς ὁποίας ἵδρυσεν ἡ Φιλοσοφία τὸ πανηγυρικὸν εἰδύλλιόν της. Ο Αριστοτέλης καὶ ὁ Πλάτων βαδίζουν μέσα εἰς ἀνθισμένας ροδοδάφνας. Ο Αριστοτέλης ἀναπτύσσει ὅλην τὴν ρητορικὴν τέχνην νὰ πείσῃ τὸν ψυχρόν, αὐστηρὸν Πλάτωνα ἐφ' ἑνὸς θέματος. Ο Πλάτων καὶ ὁ Αριστοτέλης εἶναι καὶ αὐτοὶ δύο σύμβολα, ἐδῶ διαλεκτικὴ καὶ συλλογισμός, ἰδιοσυγκρασία καὶ βάθος, τάλαντον καὶ μεγαλοφυΐα, θεωρία τῆς ζωῆς καὶ θεωρία τοῦ κόσμου. Πλησίον οἱ μαθηταί, Ελληνες καὶ Ελληνίδες, περιστοιχίζουν τοὺς διδασκάλους. Δὲν εἶνε ἡ κραυγὰς χαρᾶς ἀναπέμπουσα ἔκτασις, οὔτε τὸ ὅραμα τῆς ποιήσεως ὅπερ ἐπικαλεῖται ὁ Ομηρος. Ψυχρόν, κλασικῶς αὐστηρὸν καὶ πανήσυχον τὸ δάσος, διαυγής, πλήρης διαφανοῦς καθαρότητος ὁ ἀὴρ περὶ τὸν Πλάτωνα. Ακίνητος ἡ κεφαλή του βλέπει κατὰ πρόσωπον τὸν ζωηρὸν καὶ εὐκίνητον πολυγνώστην Αριστοτέλην. Ομηρος ἦτο ἡ στάσις καὶ μὲ τὴν θεὰν τῆς ὡραιότητος καὶ μὲ τὰς παιζούσας γυναῖκας ἡ τέχνη. Ο Αριστοτέλης εἶναι ἡ σοφία. Καὶ παρὰ τὸν ὑπὲρ τοῦ θέματός του ἀγορεύοντα, τὸν συλλέγοντα τὰ διδόμενα, ὁ Πλάτων, εἶναι ἡ ἔρευνα, ἡ γνῶσις, ἡ ἐφευρίσκουσα ἐπιστήμη.

Εἷς ἀκόμη ὅμιλος, ὁ Αλέξανδρος, ἔρχεται παραπλεύρως εἰς τὸ τοπίον συνοδεύεται ἀπὸ φίλον καὶ γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι τοῦ προσφέρουν τὴν δάφνην. Εἶνε αὐστηρὸς εἰς τὴν πολεμικὴν μορφήν του καὶ ἔρχεται ἴσως ὡς κάπως ἀπότομος ἀντίθεσις πολεμικῆς ἐμφανίσεως εἰς τὸ λοιπὸν εὔχαρι καὶ εἰρηνικὸν σύνολον. Αλλ' ἡ ἰδέα τοῦ Κλίνγκερ εἶναι ἐμφανής. Φέρει τὸν ἰσχυρὸν Μακεδόνα πολεμιστὴν ὄχι ἀπὸ ἁπλῆν σύμπτωσιν ἀλλ' ἀπὸ βαθυτέραν ἐπίγνωσιν. Τὸν θέλει ἐκεῖ ὡς νικητὴν τῆς Ανατολῆς καὶ ὡς φορέα τοῦ πολιτισμοῦ τῆς δυτικῆς Ελλάδος πέραν τοῦ Ελλησπόντου. Τέχνη λοιπόν, ἐπιστήμη--καὶ πόλεμος. Τέχνη, ἐπιστήμη καὶ ἡρωϊσμός, ὅπως εὑρέθη ποτὲ καὶ ὑπῆρξε εἰς τὴν Ελλάδα καὶ ἔδρασεν ὡς προφυλακὴ τῆς Εὐρώπης. Οὕτω ἐφαντάσθη τὴν Ελλάδα ὁ Κλίνγκερ εἰς τὴν νέαν εἰκόνα του καὶ μαζὶ μὲ τὴν τύχην τῆς Ελλάδος εἰς τὸ τριπλοῦν αὐτὸ σύμβολόν του μᾶς δίδει καὶ τοὺς ἀκόμη συγχρόνους μας τρεῖς αὐτοὺς παράγοντας, ἐφ' ὧν βασίζεται ἡ ἀνθρωπότης. Οἱ τρεῖς στῦλοι, ἐπάνω εἰς τοὺς ὁποίους ἵδρυσεν ἡ Ελλὰς τὸν πολιτισμόν της, ἐπὶ τῶν ὁποίων τέλος ἐστηρίχθησαν ὅλοι οἱ μέχρι τοῦδε πολιτισμοί: Τέχνη, γράμματα, ἀνδρεία.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ

ΤΟ ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Εἰς τὸ μέγα, διὰ τὸν κόσμον τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐπιστημῶν γεγονὸς τῶν ἡμερῶν αὐτῶν—τὸν ἑορτασμὸν τῆς 400 ἐπετηρίδος ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς περιωνύμου Σχολῆς τοῦ Αγίου Παύλου—συμμετέσχεν ὅλως ἐξαιρετικῶς καὶ ἡ Ελλὰς διὰ τοῦ ἐνταῦθα ἀντιπροσώπου αὐτῆς τοῦ πρεσβευτοῦ κ. Α. Ρωμάνου. Τὸ γεγονὸς ἔχει ἐξαιρετικὴν ὅλως σημασίαν δι' ἡμᾶς τοὺς νεωτέρους Ελληνας, διότι δεικνύει πόσην λεπτὴν ἀντίληψιν καὶ δακριτικότητα ἔχουν οἱ Αγγλοι εἰς ὅτι ἀφορᾷ ζητήματα ἐθιμοτυπίας καὶ ἐκτιμήσεως.

Ο δήμαρχος τοῦ Χάμμερσμιθ αἰδεσ. κ. Οὐῶλτερ ἐσκέφθη ὅτι ἡ κληρονόμος τῆς Αρχαίας Ελλάδος, δικαιοῦται νὰ παραστῇ εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς Σχολῆς, ἡ ὁποία ὀφείλει κατὰ μέγα μέρος τὴν δόξαν της εἰς τὸ ὅτι πρώτη αὐτὴ ἐν Αγγλίᾳ ἐδίδαξε τὴν Ελληνικὴν γλῶσσαν εἰς τὴν σκοτεινὴν ἐκείνην ἐποχὴν τοῦ μεσαιῶνος. Καὶ δι' εὐγενεστάτης ἐπιστολῆς προσεκάλεσε τὸν Ελληνα πρεσβευτὴν νὰ τιμήσῃ τὸ πανηγυρικὸν γεῦμα, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν πάντες οἱ ἐν τοῖς γράμμασι καὶ ταῖς ἐπιστήμαις διακρινόμενοι Αγγλοι.

Εἰς τὰ ἐπιδόρπια ἔγιναν κατὰ σειρὰν προπόσεις ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως, τῆς Βασιλίσσης τῆς Αὐτοκρατορίας, τῆς Δημοκρατίας τῶν Γραμμάτων καὶ τῆς Σχολῆς.

Εἰς τὴν πρόποσιν ὑπὲρ τῆς Δημοκρατίας τῶν Γραμμάτων ὁ δήμαρχος τοῦ Χάμμερσμιθ αἰδεσ. κ. Οὐῶλτερ, υἱὸς τοῦ διακριθέντος ἐν τῇ διευθύνσει τῆς Σχολῆς ταύτης δόκτωρος Οὐῶλτερ, ἔπλεξε τὸ ἐγκώμιον τοῦ ἀρχαίου Ελληνισμοῦ, καὶ δὴ τῶν Αθηνῶν τῆς κατ' ἐξοχὴν ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἐν τῷ κόσμῳ πόλεως δικαιουμένης τοῦ τιμητικοῦ τίτλου τῆς «Δημοκρατίας τῶν Γραμμάτων», ἐπροχώρησε δὲ ὁ ἔνθους ὁμιλητὴς ὑπὸ τὰς ἐπιφωνήσεις τῆς ὁμηγύρεως τῶν σοφῶν εἰς ἐπαίνους του καὶ διὰ τὸν νεώτερον Ελληνισμὸν τὸν ὁποῖον ἐκ τοῦ σύνεγγυς εἶδεν, ἐμελέτησε καὶ ἐξετίμησε· κατέληξε δὲ προπιὼν «ὑπὲρ τοῦ παρακαθημένου ἀντιπροσώπου τῆς νεωτέρας Ελλάδος» ὃν ἠὐχαρίστησε δημοσίᾳ, διότι ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας του τὴν Ελληνοπρεπῆ ἑορτὴν αὐτὴν τῶν γραμμάτων. Ανεφώνησε δὲ εἰς τὸ τέλος ὑπὸ παταγώδη χειροκροτήματα «Ζήτω ἡ Ελλάς».

*
* *

Ο κ. Ρωμάνος ἀνταπήντησε εἰς τὴν πρόποσιν δι' ὡραιοτάτου αὐτοσχεδίου λόγου, προκαλέσας συχνοτάτας διακοπὰς ἐπιφωνημάτων καὶ χειροκροτημάτων. Ηὐχαρίστησεν ἐν ἀρχῇ τὸν Δήμαρχον διὰ τὴν ὑψίστην τιμὴν τοῦ ν' ἀναθέσῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἀπάντησιν μεταξὺ λαμπρᾶς ὁμηγύρεως τόσων σοφῶν. «Αλλ' ἀφοῦ ἡ Σχολὴ αὕτη, ἧς τὴν ἔνδοξον 400στὴν ἐπετηρίδα ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της ἑορτάζομεν πρώτη ἐδίδαξε τὴν Ελληνικὴν γλῶσσαν ἐν Αγγλίᾳ φρονῶ ὅτι ἔχω καθῆκον ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ελλάδος νὰ φέρω τὸν χαιρετισμὸν τῆς χώρας ταύτης πρὸς τὴν ἀρχαίαν καὶ περικλεῆ Σχολὴν τοῦ Αγίου Παύλου».

Καὶ ἐπροχώρησεν ὁ κ. πρέσβυς διὰ τῶν ἑξῆς:

«Η σπουδὴ τῆς Ελληνικῆς γλώσσης ὑπῆρξε πάντοτε ἰσχυρότατος δεσμὸς μεταξὺ τῆς μεγάλης ταύτης χώρας καὶ τῆς Ελλάδος.

«Αφ' ὅτου ἡ σπουδὴ τῆς Ελληνικῆς εἰσήχθη εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν Αγγλικῶν σχολείων, τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Αγγλικοῦ Εθνους ὑπὲρ τῆς Ελλάδος ὁλονὲν ἐξηγείρετο καὶ ηὔξανεν· διαρκοῦντος δὲ τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος, ἡ χώρα αὕτη ἔδειξε μέγιστον ὑπὲρ ἡμῶν ἐνδιαφέρον, καὶ δὲν δυνάμεθα ποτὲ νὰ λησμονήσωμεν ὅτι μέγας ποιητὴς Αγγλος ἀπέθανεν εἰς τὸ Μεσολόγγι, ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τῆς Ελλάδος...Μὲ τὴν Σχολὴν τοῦ Αγίου Παύλου συνδέεται ἡ μνήμη ἑνὸς ἐκ τῶν μεγίστων Αγγλων ποιητῶν ἐξ ὅσων ἀναφέραμεν κατὰ τὴν ἑσπέραν ταύτην τοῦ Μίλτωνος. Μολονότι δὲ ἡμεῖς οἱ Ελληνες δὲν ἔχομεν ἀπαίτησίν τινα ἐπὶ τοῦ Μίλτωνος, ὅπως ἔχομεν ἐπὶ τοῦ Βύρωνος, ἐν τούτοις ἡ Ελλὰς δύναται νὰ καυχᾶται διὰ τὴν μεγάλην ἐπίδρασιν τὴν ὁποίαν ἡ Ελληνικὴ ἰδέα καὶ γλῶσσα ἔσχεν ἐπὶ τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ Μίλτωνος, καὶ εἶναι μεγίστη τιμὴ διὰ τὴν σχολὴν τοῦ Αγίου Παύλου, διότι ἐδίδαξε τὴν Ελληνικὴν γλῶσσαν εἰς τὸν Ιωάννην Μίλτωνα.

«Ο Δήμαρχος τοῦ Χάμμερσμιθ ἔπλεξεν εὔγλωττον ἐγκώμιον πρὸς τὸ ἰοστέφανον ἄστυ τῶν Αθηνῶν, τὴν διανοητικὴν πρωτεύουσαν τῆς νέας Ελλάδος εἰπὼν ὅτι οὐδεμία ποτὲ πόλις ἠξιώθη δικαιότερον τοῦ τίτλου τῆς «Δημοκρατίας τῶν γραμμάτων» ἐκτὸς τῶν Αθηνῶν. Αλλὰ φρονῶ ὅτι εἶνε μεγίστη τιμὴ διὰ τὴν Ελλάδα ὅτι ὁ πολιτισμὸς αὐτῆς δὲν περιωρίσθη εἰς τὸν τόπον τῆς γεννέσεώς

του ἀλλὰ μετεδόθη εἰς ὅλα τὰ μέρη, οὕτω δὲ σήμερον τὸ μέγιστον ἄστυ τοῦ Λονδίνου δικαιοῦται νὰ ὀνομασθῇ ἡ «Δημοκρατία τῶν γραμμάτων» ὅπως αἱ Ἀθῆναι.

«Ἐπιστρέψατέ μοι ἤδη νὰ ἐλπίσω ὅτι ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἡ σπουδὴ τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων θὰ ἐξοτρακισθῇ ἐκ τῶν Ἀγγλικῶν σχολείων εἶνε πολὺ πολὺ μακράν, καὶ ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ Σχολὴ τοῦ Ἁγίου Παύλου ἡ ὁποία πρώτη εἰσήγαγε τὴν σπουδὴν τῆς Ἑλληνικῆς, θὰ εἶνε ἡ τελευταία εἰς τὸ νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτήν».

Ἡ ὁμήγυρις τῶν σοφῶν ἐξερράγη εἰς χειροκροτήματα καὶ ἐπευφημίας ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ τελετὴ ἔληξε διὰ σειρᾶς ἄλλων τυπικῶν τελετῶν.

ΙΝΔΟΣ ΚΑΙ ΑΓΓΛΟΣ

(Ἀληθὴς ἱστορία)

Οἱ Ἰνδοὶ ᾐχμαλώτισαν νεαρόν τινα Ἄγγλον· ἔδεσαν αὐτὸν εἴς τι δένδρον καὶ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ τὸν φονεύσωσι.

— Μὴ τὸν σκοτώσετε! Δόσατέ τον εἰς ἐμέ! — λέγει γέρων τις Ἰνδὸς πλησιάσας.

Τὸν παρέδωκαν πρὸς αὐτόν.

Ὁ γέρων Ἰνδὸς ἔλυσε τὸν νεανίαν, τὸν ὡδήγησεν εἰς τὴν καλύβην του, ἔδωκε πρὸς αὐτὸν φαγητὸν καὶ κατόπιν τὸν ἐκράτησεν, ἵνα κοιμηθῇ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτός.

Τὴν ἐπαύριον διέταξεν ὁ Ἰνδὸς τὸν Ἄγγλον νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ἐβάδισαν ἀρκετὰ καὶ ὅταν εὑρέθησαν πλησίον τοῦ στρατοπέδου τῶν Ἀγγλων, ὁ Ἰνδὸς εἶπε πρὸς τὸν νεανίαν:

— Οἱ δικοί σου ἐσκώτωσαν τὸ παιδί μου· ἐγὼ σοῦ γλυτώνω τὴ ζωή! Γύρισε στοὺς δικούς σου· πήγαινε καὶ ἐξακολούθα νὰ σκωτώνῃς τοὺς δικούς μας!

Ὁ Ἄγγλος ἐφάνη ἐκπλαγεὶς καὶ ἀπήντησε:

— Διατί γελᾷς μαζύ μου; Γνωρίζω καλά, ὅτι οἱ δικοί μου ἐφόνευσαν τὸ παιδί σου· φόνευσέ με λοιπὸν καὶ γληγωρότερον!

— Ὅταν ἠθέλανε νὰ σὲ σκοτώσουν — ἐπανέλαβεν ὁ Ἰνδὸς — ἐθυμήθηκα τὸ παιδί μου καὶ αὐτὸ μὲ συγκίνησε. Γύρισε λοιπὸν στοὺς φίλους σου καὶ ξακολούθα νὰ μᾶς σκοτώνῃς, ἂν σ' ἀρέσῃ.

Καὶ ἀφῆκε τὸν Ἄγγλον ν' ἀπέλθῃ.

Λέων Τολστόη

ΘΑΝΑΤΟΣ ΜΑΞ ΝΑΡΔΑΟΥ

Ὁ μέγας συγγραφεὺς καὶ ἔνθερμος φίλος τῆς Ἑλλάδος Μὰξ Νορδάου ἀπέθανε εἰς ἡλικίαν ἑξήκοντα πέντε ἐτῶν. Ὅλαι αἱ βιεννᾶται ἐφημερίδες ἀφιερώνουν ἄρθρα εἰς τὰ ὁποῖα ἐξαίρουν τὸ ἔργον τῆς ἐκλιπούσης μεγάλης φυσιογνωμίας.

Κον Κ. Μ. Μαγνησίαν. Ἐλήφθη καὶ εὐχαριστοῦμεν. Ἀναμένομεν καὶ τὸ ἕτερον·—Κον Π. Β. Ἐνταῦθα. Ἐλήφθη, θέλομεν δὲ σᾶς ἀνακοινώσῃ ἐν καιρῷ τὸ ἀποτέλεσμα·— Κον Θ. Ε. Μιτυλήνην. Φυλλάδια ἐστάλησαν κατὰ τὰς ὁδηγίας σας. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν εὐγενῆ σας προθυμίαν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Ὁ πατὴρ (συνέχεια καὶ τέλος), Guy de Maupassant.—Κρίσεις περὶ Ἑλλήνων.—Ἕνα βράδυ, Συλθίου.—Ὁ Σωκράτης ἑρμηνεύων τὸν ἔρωτα πρὸς τὴν Ἑταίραν Μυρτάλην.—Ὁ ἀδικοθάνατος, Ἀγγ. Κόσμη.—Αἱ Σειρῆνες, Κατίνας Ψύχα.—Συζυγικοὶ διάλογοι τῆς ἐποχῆς, Ὀρέστου.—Τὸ τέλειον κάλλος.—Στὴν Ὀξώπορτα (δραματικὴ σκηνή), Δ. Π. Ταγκοπούλου.— Ποικίλα: Ἡ Ἑλλάς, εἰκὼν Γερμανοῦ καλλιτέχνου —Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ τὸ ἐγκώμιον τῆς Ἑλλάδος—Ἰνδὸς καὶ Ἄγγλος, Λ. Τολστοη—Θάνατος Μὰξ Νορδάου.

Εἰκόνες: Εἰδύλλιον τῶν ἀγρῶν—Ἀρχαῖος κεραμογράφος—Ὁ τυφλὸς μουσικός.

Ἐκδόται καὶ διευθυνταί: **Γ. Λαζίδης, Τάκης Σίμος, Ι. Τσουκαρίδης.**
Διεύθυνσις: Τυπογραφεῖον ἡ «Μέλισσα» Δίοδος Παναγίου Τάφου, κάτωθεν τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν.—ΣΜΥΡΝΗ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ
ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ
ΠΛΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΛΛΟΓΗ
Δαντελλῶν, Γαρνιμέντων, Κορσέδων καὶ Βελούδων
Ὁδὸς Εὐροπαϊκὴ ἔναντι Σχολῆς Καλογραιῶν.

ΓΑΛΛΙΚΟΝ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ
καὶ πωλήσεως ἐπίπλων παντὸς ρυθμοῦ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Θ. ΦΟΝΤΡΙΕΡ
ΣΜΥΡΝΗ
Ὁδὸς Γελοπωλείων δίοδος Παναγίου Τάφου ἀρ. 5
Ἐργοστάσια καὶ Ἀποθήκη Μαδάμας χάνι.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΠΑΝΟΥ ΓΕΡΑΛΗ
Φωτογραφικὸν ἐργαστήριον (*atelier*) α'. τάξεως.
ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ ΤΕΛΕΙΑ
Στάσεις καὶ φωτισμοὶ καλλιτεχνικοί.
Εἰδικότης διὰ μεγεθύνσεις μέχρι Φυσ. μεγέθους
(*agrantissement*)

Η ΑΝΟΙΞΙΣ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ ΚΑΙ ΠΙΛΩΝ
ΑΡ. ΠΑΛΙΟΓΛΟΥ & Δ. ΛΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΟΔΟΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΑΡ. 55
Παραπλεύρως τῆς Σάντα Μαρίας.

ΕΛΛ. ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑΣ
Η
ΑΜΟΙΒΑΙΑ
ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΔΙΑ Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ
ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩι 1902
ΑΠΟΘΕΜΑ ΔΡ. 2,000,000
ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΝ ΚΕΦ. ΔΡ. 40,000,000
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΣΜΥΡΝΗΣ: Δίοδος Σπόντη Μέγαρον Ράλλη.
ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ
ἐξαρτώμενα παρ' αὐτοῦ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῶν Νομῶν Ἀϊδινίου καὶ Ἀρχιπελάγους

ΧΑΡΤΑΠΟΘΗΚΗ
ΚΑΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΟΥ
ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ Δ. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑ

Ὁδὸς Παλαιὰ Ψαράδικα Ἀριθ. 8 καὶ Δίοδος Σιναΐτικο Ἀριθ. 6—7.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "Η ΜΕΛΙΣΣΑ,,
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΑΖΙΔΟΥ & ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΣΟΥΚΑΡΙΔΟΥ

ΔΙΟΔΟΣ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ

Κάτωθεν τῆς Τραπέζης Αθηνῶν

ΣΜΥΡΝΗ

Ἐν αὐτῷ ἐκτελοῦνται παντὸς εἴδους τυπογραφικαὶ ἐργασίαι μετὰ μεγίστης ταχύτητος καὶ φιλοκαλίας.

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Φακέλλων, Επισκεπτηρίων, Λογαριασμῶν, Καταστίχων, Συναλλαγμάτων, Αγγελτηρίων Γάμων, Κηδειῶν καὶ Βαπτίσεων, Διπλοτύπων, Βιβλίων καὶ Περιοδικῶν.

Τὰ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ἐκτυποῦνται στιγμιαίως καὶ καλλιτεχνικώτατα

ΤΙΜΑΙ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΑΙ

ΚΩΣΤΑΣ ΜΙΣΑΗΛΙΔΗΣ

ΕΝ ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Αντιπρόσωπος ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΟΙΚΩΝ

ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΠΥΡΟΣ ΚΑΙ ΖΩΗΣ

Διευθυντὴς ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΕΝ ΜΑΓΝΗΣΙΑ

τῆς πρώτης Ελληνικῆς Ασφαλιστικῆς Εταιρείας Ζωῆς καὶ Προνοίας

"Η ΑΜΟΙΒΑΙΑ,,

Πράκτωρ **ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΤΜΟΠΛΟΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

ΧΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ "ΤΟ ΦΑΛΗΡΟΝ,,

Κτῆμα ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑ

ΚΟΚΑΡΓΙΑΛΙ

Τὸ ἐντευκτήριον τῆς Σμυρναϊκῆς Ἀριστοκρατίας

Ὅλοι εἰς τὸ ΦΑΛΗΡΟΝ εἰς Κοκαργιαλί.